409.922

KINCSEM KÉPES MESEKÖNYV

Írta: GARAI FERENC

KINCSÉM KÉPES MESEKÖNYV

OSZK

Kincsem

KÉPES MESEKÖNYV

IRTA
GARAI FERENC
(Feri bácsi)

409,922
OSZ. SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR
2015

Karácsonyi örömök.

Megérkezett. Itt van a szent karácsony estéje. Ünnep van ma mindenütt, örömünnep, a szeretet legszebb, legmagasztosabb ünnepe. Ki ne örülne ennek a napnak? Különösen a gyermekek, akik közül a legtöbbnek hozott Jézuska valami ajándékot, egyiknek könyvet, másiknak játékot, a harmadiknak ruhát meg játékot.

Tekintsetek csak be a gyermekszobákba karácsony estéjén. Öröm és boldogság ragyog a legtöbb gyermekarcon. Egyik kis leány babát kapott, Bandi sípot, meg katonasipkát. Lacika hintalovat, Petike gőzvasutat, automobilt. Mindegyik más és más ajándékot, nem is tudnám elsorolni nektek, hogy ki mit kapott. A karácsonyfa ágacskái szinte meghajladoznak a sok ajándék terhe alatt.

A legszebb karácsonyfa Ilonkáéknál volt feldiszitve. Ilonka édesanyja nagyon jószivü asszony, ő nemcsak a saját gyermekéről, hanem azokról a gyermekekről is gondoskodott, akiknek nem volt senkijük, vagy olyan nagyon szegények voltak, hogy nem vehettek semmiféle ajándékot gyermeküknek.

Iluskának ilyenkor kettős öröme van, együtt örül a szegény gyermekekkel, akik a szent karácsony estéjén éppen ugy megkapják az ajándékokat, mint akárcsak ő maga.

De szerette is Iluskát mindenki, aki csak ismerte. Tudták róla, hogy miyen jó és nemes szive van, hogy mennyire pártolja a szegényeket, a sorsüldözötteket.

Az ablakra Manci kirakja babáit,
Eljátszadoz velük komolyan sokáig;
Egyik fiu-baba rossz volt, annak mostan
Büntetésből ott kell állni a sarokban.

Mancika babái.

Mancikát ismerte mindenki. Egy kis, alföldi városkában laktak, a piactéren, ott volt a házuk, egy nagy-nagy kert közepében. Mancika egyetlen gyermek volt, de nemcsak ezért szerették a szülei, hanem különösen azért, mert nagyon, nagyon jó kis leányka volt. Aranyszivü Mancikának hivta őt mindenki és valóban meg is érdemelte ezt az elnevezést, mert az egész környéken nem volt olyan jó és nemesszivü leány, mint Mancika.

Ha egy szegény kopogtatott be hozzájuk, szinte futva sietett édesanyjához, s nemcsak pénzzel, hanem eledellel is támogatta a szükségben szenvedő, vagy kéregető szegényeket.

De nemcsak az embereket, hanem az állatokat és virágokat is szerette Mancika. Télen, amikor a madárkák dideregtek a zuzmarás fák ágain, ő eledelt hintett nekik a folyosón és boldog volt, amikor kis galambjait behivogathatja a szobájába, ahol jól megetette őket.

Hej, ha láttátok volna ilyenkor a szelid kis galambokat, rászálltak Mancika vállára, fejére, karjára. Valósággal elárasztották szeretetükkel és ott turbékoltak az ablaka alatt.

Ilyen jó kis leány aztán igazán megérdemli, hogy sok játéka legyen.

Hát bizony volt is neki, sok, sok játéka ; babái, kis kutyuskája, medvéje, főzőedénykéje, szobácskája, képeskönyve és minden egyebe, amit csak egy jó kis leány megérdemel.

De ne gondoljátok, hogy Mancika nem tudta rendbentartani ezt a sok, sok játékot, de nem ám, mert Mancika, még jó kis gazdasszony is volt. Úgy bánt a babáival, mintha azok valóságos élő babák lettek volna: Cirógatta, öltözgette, rendberakta, törülgette azokat, még a kis kutyuskáját is olyan tisztán tartotta, mintha az is egy kis pufók baba lett volna.

Mancikának az volt a legnagyobb öröme, hogy anyáskodha-

tott a babák fölött. Valósággal nevelte őket, rendre tanitotta és ha valamelyikről azt hitte, hogy nem fogad szót neki, szigoruan meg is büntette. Éppen a születése napja előtt volt Mancika és az édesanyja megengedte neki, hogy hivjon meg délutánra néhány jó kis leányt, akikkel majd szépen eljátszadoznak.

Mancika úgy rendezkedett, hogy összes babái is rendben várják az ő kis barátnőit. Szép sorjában felültette őket az ablakdeszkára, hogy addig ott legyenek, amig a vendégek megérkeznek.

Mindegyik baba, sőt még a kutyuska és a kis Mackó is mozdulatlanul maradt azon a helyen, ahova Mancika helyezte őket, csak az egyik fiu-baba makrancoskodott: akárhova állitotta, mindég felbukott és leütötte az oldalról a mellette levő babuskát is.

Mancika nem sokat teketóriázott a kis hamissal, hanem megfogta és büntetésből a sarokba állitotta. Ott is egyszer-kétszer felbukott, de Mancika arccal a fal mellé állitotta és hátat fordított neki.

Azután leült a kis székére, szemben játékaival és elővett egy képeskönyvet és mesélni kezdett a babáinak.

Hej, ha tudnátok, hogy milyen csendben hallgatták Mancikát. Egy árva kukkot sem szóltak közbe és nem zavarták Mancika meséjét, melyet ő mindaddig folytatott, amig csak az első kis barátnője megérkezett.

Ezután már csak kis vendégeinek szentelte idejét, de azért olykor-olykor odapillantott babuskáira, mintha figyelmeztette volna őket, hogy ne hozzanak szégyent az ő fejére, mert akkor ők is a sarokba kerülnek.

Az egyik kis leány megkérte Mancikát, hogy most már bocsásson meg annak a fiu-babának, amelyik büntetésből a sarokban áll és ültesse le őtet is az ablakdeszkára, a többi mellé.

Manci, mindjárt eleget tett kis barátnője kérésének és a kis fiu-babát oda ültette a kutyuska mellé és megparancsolta annak, hogy ügyeljen a kis huncutra, nehogy lepotyogjon a földre.

Úgy is történt minden, ahogy Mancika akarta. A születésnapi ünnep pompásan sikerült. Egész délután játszadoztak, ettek a kis leánykák, akik nem feledkeztek meg, Mancika babáiról sem, pedig azok talán nem is voltak olyan nagyon — éhesek.

Nyuszinak a róka megmutatta egyszer
A madárijesztőt, hogy ilyen az ember!
Hát Nyuszi bátor lett, róka szavát hitte,
Egy igazi ember aztán nyakoncsipte.

A furfangos róka.

A róka ravasz állat, ezt mindnyájan tudjátok. Furfangjával már sok kellemetlenséget okozott társainak, különösen azoknak, akik hittek a szavaiban.

Már a szeméből is látszik a ravaszsága, sunyi tekintetével, alattomos viselkedésével gyakran még az embereket is félrevezeti, hát még a kis buksi hiszékeny állatokat.

Nyuszi pajtás is hitt Róka komának, aki egy alkalommal igy szólt hozzá :

— No Nyuszi pajtás, láttál-e már embert ?

— Dehogy láttam, dehogy láttam, csak szerettem volna látni — felelt Nyuszi. — Hallani már hallottam az emberről, azt mondják, hogy nagyon veszedelmes állat.

— Szó sincs róla pajtás ! Gyáva az ember, még tőled is megijed és nem mer feléd közeledni.

— Igazán ? No akkor rendben van. Ha látok egy embert, teremtuccse megtámadom — hősködött Nyuszi pajtás. — Mutass már egyszer egy embert.

— Jól van pajtás. Holnap ilyenkor gyere a nagy tisztásra, ott látni fogsz egy embert.

— Ott leszek, szavamra mondom, ott leszek.

A ravasz róka azután elsietett a mezőre, ahol egy madárijesztőt látott ülni a földön. Nagy, magas kalap volt a fején, hosszu haja lelógott a vállára és olyan volt a hasa, mint egy felfuvalkodott békának.

Ezt a madárijesztőt Róka koma megfogta és a fogával odahurcolta az erdő tisztására, ahova Nyuszi pajtást reggelre odarendelte. Ezután odujába bujt be és mélyen átaludta az éjszakát. Még alig hajnalodott, már ott settenkedett az erdő fái és bokrai között. Ravasz fejét kidugta a sűrűből és sunyi tekintettel figyelte Nyuszi megérkezését. Nem kellett neki sokáig várni. Nyuszi elegánsan felöltözve, vastag szivar a szájában, pöfékelve, peckesen jött a tisztáson. Amikor az emberi-alak madárijesztőt meglátta, egy percre megállt és mereven nézett a különös alak felé.

Várt. Azt hitte, hogy az ember majd feléje ugrik és meg-

támadja. Amikor azonban azt látta, hogy az emberi alak mozdulatlanul ül a földön, egyszerre megjött a bátorsága és feszes léptekkel egészen közel ment hozzá.

Róka koma mindezt sunyi szemmel végignézte, ravaszul mosolygott és igy szólt magában :

— Még nincs vége a komédiának Nyuszi pajtás, hátra van még a fekete leves. Aztán figyelt tovább.

Nyuszi pedig, amikor látta, hogy az ember meg sem mozdul, fölényesen igy szólt hozzá :

— Ugy látszik, félsz tőlem, te ember, no ne félj, én nem bántlak téged — és ezzel hátat forditva, gőgösen eltávozott.

A ravasz róka erre már előkerült rejtekhelyéről és Nyuszi elé toppant.

— No, láttad-e az embert ?

— Láttam, láttam, annyira félt tőlem, hogy még mukkanni se mert. Ott ül szegény még most is a földön és ijedtében nem mer felemelkedni. Vajjon minden ember ilyen félénk ? — kérdezte Nyuszi pajtás.

— Hát persze, hogy persze, még ennél is félénkebb. Menj csak pajtás ezen az országuton egy darabig, majd meglátod, hogy mind elszalad előled.

— Köszönöm komám, a jó tanácsot. El is megyek és megijesztek néhány embert, úgy is olyan jó kedvem van máma.

— Hát csak menj pajtás, én is arra megyek, mert egy kis tyukpecsenyére vagyok éhes.

Alig tett Nyuszi pajtás néhány lépést az országuton, Róka koma visszafordult és az erdő szélén követte Nyuszinak minden mozdulatát és lesve-leste, mikor találkozik Nyuszi igazi emberrel. Nem is kellett sokáig várnia :

Egy földmives jött arra az országuton, de Nyuszi csak ment előre, büszkén, peckesen, azt hitte, hogy az szalad el előle. Nagy volt azonban a meglepetése, amikor az ember feléje ugrott és egy ügyes fogással nyakon csipte. Nyuszi hasztalan tiltakozott kézzel-lábbal, a földmives a fülénél fogva vitte szegénykét haza pecsenyének.

Róka koma ezalatt gonoszul mosolygott és beszaladt az erdő sürüjébe.

Gyi te fakó, hajrá! kommandéroz Peti,
Az ostor, a gyeplő jaj de jó áll neki!
A kocsisnak helyét megüli ő szépen,
Mi baja lehetne nagymama ölében?

Petike.

Petike volt a nagymama kedvence. Tudjátok-e, hogy miért? Azért, mert Petike nagyon, de nagyon jó gyermek volt. Mindég megette a reggelijét, az ebédét, de még a vacsoráját is, soha, de sohasem válogatott. Akármit adott is neki anyukája, azt szépen megköszönte és megette.

Hát még ha azt tudnátok, hogy milyen tiszta gyermek volt Petike? akkor nem csodálkoznátok azon, hogy ő volt a nagymama kedvence, nem bizony, hanem ti is követnétek az ő példáját.

Petikét az apukája is nagyon szerette. Egy alkalommal sétálni ment Petike az édesapjával, aki minden szépet megmutatott jó fiacskájának. Egy ilyen sétálás alkalmával Petike megállott egy játéküzlet kirakata előtt, amelyben sok, sok szép és drága játék volt kiállitva. Petikének minden tetszett, nézte, gyönyörködött a sok játékban. Felragyogott a szeme, tapsolni kezdett örömében és felkiáltott:

— Jaj de szép! jaj de szép az a lovacska! édes, drága, jó apukám! bár csak nekem is lenne ilyen szép lovacskám! . . .

Képzelhetitek, mennyire örült Petike, amikor apuskája bevezette az üzletbe s megvásárolta neki e lovacskát.

Ekkor már nem volt türelme Petikének a sétához. Sietett haza, hogy megmutassa anyuskájának, meg a nagymamának a gyönyörü ajándékot.

Már az előszobában lehetett hallani Petike hangját, amint örömében igy szólt.

— Nézd csak anyukám, mit vett nekem az én drága apuskám! Nézd csak milyen lovacska! Hol a nagyanya? hol van? Hadd mutassam meg neki is a lovacskámat!

A nagymama lassan elébe jött kis unokájának, megcirógatta, megcsókolta és igy szólt hozzá:

— Látod, édes Petikém, ezt azért vette néked a te apuskád, mert tudja, hogy te nagyon jó kis gyermek vagy.

— Igen, nagyanyuci, én mindég jó is leszek, nem sirok, nem verekszem a Mancikával, nem bizony . . .

Alig ejtette ki Petike a Mancika nevét, egy aranyszőke haju kis leány tipegett be a Petike szobájába, s amint meglátta Petike lovacskáját, megfogta és el akarta venni Petikétől. Ez a Mancika a szomszédék kis leánya volt és mindég együtt játszadozott Petikével, de ez nem volt olyan jó gyermek, mint Petike, mindég veszekedett és elvette Petike játékait. Nem is szerették őt olyan nagyon, mint Petikét.

— Ne bántsd a lovacskámat Mancika, ezt apuka vette nekem, ezzel én játszom, én fiu vagyok, katona leszek, te kis lány vagy, játszál a babuskáddal!

Mancika azonban csökönyösködött s minden áron elakarta venni Petikétől a lovacskáját. Ebből aztán egy kis baj származott, mert Petike ez egyszer nem engedett Mancikának és bizony kivette kezéből a lovacskát. Mancika ekkor meghuzta a Petike haját, de Petike okosabb volt s nem bántotta Mancikát, hanem odaszaladt a nagymamához és az ő védelme alá menekült.

Mancika, sirva hazatipegett és elpanaszolta, hogy Petike nem akarja odaadni neki a lovacskáját.

Annál nagyobb volt azonban Petike öröme, mert a nagymamuska az ölébe kapta kis unokáját, a kezébe adta a gyeplőt és az ostort és Petike boldogan ismételgette a nagymama ölében:

— Gyi te fakó! gyi te fakó! gyi . . .

Bandika jó gyerek, szereti kis hugát,
Mégis megcibálta ma neki a haját;
A mama szigorú és a Bandi gyerek
Nem kap uzsonnára kávét, csak kenyeret.

Bandika bünhődése.

A jó testvéreket szereti mindenki. Nemcsak a szülők, hanem az idegenek is. Hát van-e nemesebb érzés, mint a szülői- és a testvéri szeretet? Majdnem minden gyermek szereti a szüleit és a testvéreit, de akadnak olyan gyermekek, akik nem tudják, mi a szülői- vagy testvéri szeretet, azok nem érdemlik meg, hogy bárki is szeresse őket.

Bandikának is volt egy kedves kis testvérkéje: Jucikának hivták és két esztendővel fiatalabb volt, mint Bandika. Okos, de mert nagyon fiatal volt, tehát néha-néha bizony makacskodott és ellentmondott kis fivérének. Bandika engedelmes és jó gyermek létére engedékeny volt kis hugával és elnézte neki gyerekes hibáit s nem veszekedett vele.

Anyuskája ezért nagyon szerette Bandit, s valahányszor Jucika rosszalkodott vagy veszekedett Bandival, anyuskájuk igy szólt fiacskájához:

— Légy türelmes Bankikám, hiszen a te kis hugod még csak két esztendős, neki még nincsen annyi esze, mint neked. Ha majd ő is nagyra nő, akkor nem lesz olyan pajkos és nem fog rosszalkodni veled.

Bandika, mint a legtöbb okos fiucska, belátta, hogy igaza van anyuskájának és bizony sokat elhallgatott kis hugocskájának.

Egyszer azonban Bandi is elvesztette a türelmét és megfeledkezett magáról. Egy alkalommal egyedül maradt a szobában Jucikával és játszadoztak. Bandinak volt egy szép képeskönyve, melyet a keresztapjától kapott születése napja alkalmával. Erre a könyvre nagyon vigyázott Bandika s valahányszor nézegette, mindég kérte hugocskáját, hogy ne nyuljon hozzá, mert elszakitja. Jucika néha-néha engedelmeskedett, de ekkor különös rossz kedve lehetett, mert játszás közben egyszerre odafutott Bandika fiókjához, kivette a szép képeskönyvet és mielőtt Bandika megakadályozhatta volna, egy lapot kiszakitott belőle.

Bandi egy percig sápadtan nézett az elszakitott könyvre,

aztán hirtelen, minden gondolkodás nélkül odaszaladt hugocskájához és jól megcibálta a haját.

Jucika sikoltozni kezdett és a nagy lármára beszaladt anyuskájuk a gyermek-szobába. Bandika megijedt, de a kis huncut Jucika ekkor még jobban elkezdett sirni és keservesen panaszkodott anyuskájának, hogy Bandi megcibálta a haját. Persze azt elhallgatta Juci, hogy ő mit csinált, azt nem mondta meg, hogy ő volt rossz és elszakitotta Bandika képeskönyvét és ezért büntette meg a fivérkéje.

Bandika már nagyon megbánta, hogy saját maga biráskodott, tudta, hogy hibát követett el, mert neki nem volt joga kis hugocskáját megbüntetni, de hát már nem segithetett a dolgon.

Megtörtént, ami történt és nem tudott rajta segiteni. Éppen oda akart menni Jucikához, hogy megcsókolja, amikor édesanyja igy szólt hozzá:

— Látod, fiacskám, az egyszer megfeledkeztél magadról. Neked nem szabad bántani kis testvérkédet, még ha az csintalan is volt. Ha nekem szóltál volna, Juci kapott volna büntetést, igy azonban téged büntetlek meg, s ma uzsonnára nem kapsz kávét, csak egy kis száraz kenyeret.

Bandika e szavak hallatára nagyon elszomorodott, odasimult anyuskája mellé és bizony kicsordultak a könnyei. A kis huncut Juci pedig még mindég a földön ült és a kis hamis törülgette a szemecskéit, pedig már sirni sem tudott. Azt hitte, hogy ha már nem sir, őtet is megbünteti anyuskája és ő sem kap kávét uzsonnára, pedig ő is nagyon szerette a habos-kávét.

Bandika okos kis fiu volt és belenyugodott a büntetésbe és aznap délután csak egy kis darab száraz kenyeret evett uzsonnára, egyuttal megigérte anyuskájának, hogy ezentul nem fog maga biráskodni és többé nem bántja a kis testvérkéjét.

Ettől a naptól kezdve szép egyetértésben élt a két kis testvér. Bandika mindég megbocsájtott kis hugának és ha az csintalankodott, csak annyit mondott neki:

— Jucika! Jucika, ha rossz vagy, megmondom anyuskának!...

Hintázni a deszkán: jaj de nagy élvezet!
Megpróbálták többen a Nyuszi-gyerekek.
Egyszer csak a deszka földön nagyot koppant,
Ebből aztán baj lett, még pediglen roppant!

Hinta-palinta.

Julius közepén vége volt az iskolai tanitásnak. A kis diákok megkapták a bizonyitványt, azután megkezdődött a nyári vakáció. Hej, kell-e ennél nagyobb öröm a világon? Két hónapig szabadon élni, játszadozni. Melyik gyermek nem örül a vakációnak? Azt hiszem, mindnyájan alig várjátok azt a napot, amikor a tanitó bácsi, vagy a tanitó néni elbucsuzik tőletek és kellemes nyaralást kiván nektek.

Hát még milyen öröme van azoknak a gyermekeknek, akik fürdőhelyre, vagy falura mennek nyaralni?

Bandika olyan szerencsés helyzetben volt, hogy a szülei falura mentek nyaralni. Egy szép fekvésü faluba, ahol minden volt, amit Bandika szeme-szája megkivánt. Nemcsak jó levegő, viz, erdő, hegy, hanem a ház körül szép virágos kert és sok minden egyéb szép és jó. Csirkék, kacsák, libuskák, de aminek a legjobban örült Bandika, egy néhány kis és nagy nyuszika is volt ottan. Csinos kis nyulházat is csináltatott Bandika apuskája a nyusziknak, amelyek igazán pompásan érezték magukat. Nem is csoda, hiszen semmiben sem volt hiányuk. Volt elegendő eledelük, védett helyük az eső és zivatar ellen, hát kell-e ennél több egy nyuszi családnak?

Bandika a napnak minden szakában nézegette a nyuszikákat, játszadozott velük, gyönyörködött bennük és a kis nyuszik olyan okosak, olyan tanulékonyak voltak, hogy gyönyörüség volt nézni őket.

Bandikának volt egy kis pajtáskája: Lacika, az is egy kis városi fiucska volt és állandóan ott volt Bandikáéknál és együtt játszadozott vele.

Egy kellemes délután Bandikáék elővettek egy hosszu szál deszkát, rátették egy kis farakásra és hintázni kezdtek. Bandika a deszka egyik végére, Lacika pedig a másik végére ült és hintáztak, miközben egyre ezt mondogatták:

— Hinta-palinta . . ., hinta-palinta . . . !

Már jó ideig szórakoztak igy kettecskén, amikor Bandika észrevette, hogy az egyik nyuszi-mama kiszökött a nyuszi-házból

és majdnem oda sompolygott a hinta közelébe és nagy füleit hegyezve nézte, bámulta az ő szórakozásukat. Bandika nem tulajdonitott nagy fontosságot nyuszi-mama kiváncsiságának, nem zavartatta magát, hanem tovább dudolgatta Lacikával együtt:

— Hinta-palinta . . ., hinta-palinta . . . !

Amikor már esteledett, a két fiu leszállott a deszkáról és sétálni ment az erdőbe.

A nyuszikák egyedül maradtak az udvarban. Nem volt odahaza senkisem, csak a szakácsnő, aki a konyhában volt elfoglalva; előkészületeket tett a vacsorához.

Hát képzeljétek csak gyerekek, hogy mi történt? Alig ment ki Bandika meg Lacika az udvarból, nyuszi-mama visszaosont a többi nyuszikához, valamit sugott mindegyiknek nagy fülébe, aztán uccu neki, mindannyian kiszöktek a kis keritésen és egyenesen a hinta felé iramodtak. Nyuszi-mama egy pillanat alatt a deszkára ugrott, azon végig szaladt és hivogatta a többi nyuszikát is. Azok se voltak restek, hanem nagy ugrándozások között felszaladtak a deszkára, amelynek egyik vége csakhamar lefelé ereszkedett, mig a másik vége a magasba emelkedett. Nagyon tetszett ez a mulatság a nyuszi-családnak és vigan utánozták Bandikát meg Lacikát és ők is hintázni kezdtek. Csak ugy repesett a kis nyulszivük örömükben és nem is törődtek mással, csak a hintázással. A jókedvük tetőpontra hágott, játszadoztak, hancuroztak, egyszerre csak — jaj mi történt?

Az egyik nyuszi megcsuszott a deszkán és puff . . . lebukfencezett a földre, de olyan ügyetlenül, hogy két kis társát magával rántotta.

Ezután volt csak az igazi mulatság: a deszka egyik végén nagyyobb volt a teher, ezért a földre lecsapódott, mialatt a deszka másik vége, hirtelen felemelkedett és akkor a következő mulatságos dolog történt: nyuszi-mama és az egyik fiacskája a levegőbe bukfencet vetett és aztán jó magasról a földre zuhant. Lett erre nagy ribillió nyusziék között. Hanyat-homlok menekültek a hinta közeléből, egyik a kertbe, másik az eresz alá, a többi meg beszaladt a nyuszi-ólba és ugy elbujtak, hogy másnap reggelig a fülük hegyit sem dugták ki. Ugy kellett őket kicsalogatni, különben talán még most is benn lennének a kis házikójukban.

Sok minden történik nagy Madárországban,
Aminek fele sincs benne az ujságban:
Ezért hollóéknál mindennap pletykáznak,
A veréb hallgatja s csiripeli másnap.

Madárországban.

Messze, messze, a magas hegyek aljában, Madárországban szép egyetértésben éltek egy ideig a kis madárkák. Egy ideig csak, amint mondom, mert megtörtént az a csodálatos eset, hogy a szomszéd Madárországból két fekete holló érkezett Madárországba, s ott megzavarta a madarak csendes életét. A holló-apa eldicsekedett a madaraknak, hogy ő nagy tudós, tud mindent, még olvasni is megtanult s azt szeretné, ha Madárországban ő lenne a madarak fejedelme.

Madárország nagy madarai nem voltak otthon, vadászaton voltak és a kis apró madárkák hittek a hollónak, különösen akkor, amikor orrán meglátták a nagy szemüveget, amelyen keresztül ujságot olvasott.

Meg is választották, három napra fejedelemnek és hű társát, holló nénit pedig fejedelemasszonynak.

Ebből aztán baj lett!... A kis kiváncsi veréb, minden órában ott ólálkodott a fejedelmi holló-pár közelében és figyelmesen hallgatta, mit olvas holló apó az ujságból, diszbe burkolt feleségének. Ez ugyan nem lett volna még olyan nagy baj, de a kis fecsegő veréb elkövette azt az illetlenséget, hogy elrepült kis madártársaihoz és elcsiripelte mindazt, amit hallott, sőt, még olyat is, amit nem hallott, vagyis nem mondott igazat. Hát ez bizony szörnyü illetlenség, mert még Madárországban is igazat kell mondani, mert aki hazudik, az elveszti madárbecsületét.

Igy is történt.

Pintyőke megsokalta a veréb csiripeléseit és panaszra ment Hollófejedelemhez, elmondta neki, hogy ezután ne olvasson fel ujságot a veréb előtt, mert az még nagyon butuska

madár és egészen másokat csiripel, mint amit hallott a fejedelemtől felolvasni.

Holló apó haragosan lecsapta a szemüvegét és kiadta a parancsot pintyőkének, hogy azonnal küldje el hozzá a verebet, majd ő megtanitja arra, hogy milyen csunya dolog az, ha valaki hazudik.

Pintyőke átadta a verébnek Hollóapó üzenetét, mire verébkisasszony csakhamar ott termett a szigoru fejedelmipár előtt s igy szólt:

— Cip-csip-csip-csipi, csipi-csip!

— Egy hangot se halljak tovább e csuf csiripelésből! — kiáltott a holló. — Te nem vagy hűséges alattvaló, mert olyan dolgokat csiripeltél össze, ami nem volt igaz. Szégyelhetnéd magadat verébkisasszony. Különösen neked kellene tudni, hogy mindég, de mindég, még Madárországban is az igazat kell mondani! Menj, repülj el a szemem elől, ne lássalak.

Hollónéni, komolyan hallgatta tudós férje-ura szigoru szavait és ő is bólintott a fejével:

— Igaz — ugy van, csunya dolog a hazugság. Én sem akarlak látni. A kis veréb még néhány csiripeléssel védekezett, aztán bezárta csőröcskéjét és szégyenkezve elrepült Madárország egyik elhagyatott fájára s órákig kuporgott ottan, busan, szomoruan és nagyon megbánta, hogy eljárt a csőröcskéje és nem csiripelt igazat.

Hollófejedelem és felesége pedig annyira elkedvetlenedett emiatt az eset miatt, hogy lemondtak a fejedelemségről és elrepültek messze, messze, Madárország egy olyan részébe, ahol nincsenek verebek s ahol mindig igazat csiripelnek — a madarak.

Itt van a szeptember! Almát szüretelnek!
Van mostan öröme falun a gyereknek!
Az almát kosárszám szedheti, eheti,
Még Bodrinak is jut, kár, hogy nem kell neki!

Almaszüret.

Szeptember hónapban, amikor a kis és nagy diákok és diákkisasszonyok először mennek az iskolába, a falun lakó gyermekeknek nagy örömben van részük. Akkor van ugyanis az almaszüret.

Az almafák gyümölcsei, a szép piros almák éretten várják a szorgalmas kezeket, amelyek leszedik őket a fáról.

Nagy az öröm ilyenkor a falusi gyermekek között. Ott játszadoznak az almafák alatt s bizony-bizony gyakran megtörténik, hogy egy-egy alma pottyan le a fáról, egyenesen a fa alatt ólálkodó kis lurkók fejebubjára.

Juliska szüleinek nagy gümölcsöskertje volt a falu közepében. A kert legnagyobb része almafával volt beültetve s a fák ágai csak ugy roskadoztak a sok szép piros és szagos almák sokaságától.

Juliska nagyon okos és jó leányka volt és ha a kertbe ment, sohasem szakitott le a fákról éretlen almát, mert anyukája megmagyarázta neki, hogy éretlen gyümölcs megárt, attól megbetegszik, nemcsak a kis gyermek, hanem a felnőtt ember is.

— Majd ha almaszüret lesz, akkor szabad enni almát, amennyit akarsz — mondogatta Juliskának anyukája és Juliska szót is fogadott.

Nem ugy a szomszédék Lacikája, ez egy pajkos és szófogadatlan gyermek volt, de meg is adta az árát. Augusztus elején, amikor az alma még éretlen volt, felmászott az almafára és leszakitott egyet és megette.

Juliska már tudta, hogy éretlen gyümölcsöt nem szabad enni és többször figyelmeztette erre Lacikát, aki azonban dacoskodott s csak azért is evett az éretlen almából.

Másnap reggel Lacika ágyban maradt. Fejfájás- és gyomorfájásról panaszkodott és estére már lázas is volt. Szülei kezdetben nem tudták, hogy mi baja lehet fiacskájuknak, s csak másnap tudták meg Juliskától, hogy Lacika éretlen almát evett.

Szerencsére volt a faluban doktor bácsi is, aki orvosságot adott Lacikának és igy több napi betegeskedés után meggyógyult.

Ettől az időtől kezdve Lacika nem evett éretlen almát és

sóvárogva várta azt az időt, amikor megérik az alma s szabad enni belőle.

A várva-várt nap elkövetkezett. Szeptember elején már szüreteltek Juliskáék a gyümölcsös-kertben. Az szomszédok gyermekei mind átmentek Juliskáékhoz és izgatottan várták az almaszüretet. Mielőtt a szüretelő leányok megérkeztek, a gyermekek körülülték a legterebélyesebb almafát, mindegyik a kezecskéibe vett egy-egy szép piros almát és jó étvággyal majszolták az izletes gyümölcsöt.

Bodri kutya is leült Juliskával szembe és áhitatosan nézett, kis gazdasszonyára, aki odadobott neki egy almát, de bizony Bodri, csak megszagolta és otthagyta érintetlenül. A kutyuskák nem szeretik az almát.

Nemsokára ezután megkezdődött az igazi almaszüret. Három leány és két fiu jött a kertbe kosarakkal és hosszu rudakkal. A fiuk felmásztak a fára és ott szedegették az érett almákat, vigyázva, gondosan, nehogy megtörjenek. A leányok a földig hajló ágakról szedegették a gyümölcsöt s ugy rakosgatták a kosarakba, amelyek egymásután teltek meg a jóizü gyönyörü almákkal.

Juliska és kis barátnői örömmel segitettek. Ha egy alma lepottyant a földre, egyszerre odaszaladtak és szinte versenyeztek egymással, hogy ki tudja hamarább felvenni az almát. Juliska szülei boldogan gyönyörködtek szorgalmas kis leánykájuk munkájában, s amikor látták, hogy Juliska arcocskája nagyon kipirult, leültették a füre és arra kérték, hogy pihenje ki magát, aztán ujra segithet a felnőtteknek.

Alkonyatkor befejezték az almaszedést és a sok, sok almát bevitték a kamarába. A vacsora bizony nem nagyon izlett Juliskának, mert annyi almát evett, hogy nem igen volt étvágya. Édesanyja azért nem haragudott kis lányára, mert szüret volt, almaszüret, amikor már érett volt az alma és nem árthatott meg Juliskának.

Lacika is okos volt ez alkalommal. Nem evett többet, mint amennyit szabad volt ennie.

Nem is rontotta meg a gyomrát és amikor hazament, még megette a vacsoráját.

Kertészek! Tanulni Zsuzsikához jertek,
Mert ő tudja, hogy kell ápolni a kertet;
Ahol ő locsolgat kicsi kannájával,
Tele lesz ott minden gyönyörü virággal.

Zsuzsika kertje.

A jó gyermekek nagyon szeretik a virágokat. Ti is jó gyermekek vagytok és én ezért tudom, hogy ti szeretitek a szép, illatos virágokat és ha a kertben játszadoztok, nem tépitek le és nem tapossátok le azokat. Mert, higyjétek nekem gyermekek, nincsen csunyább dolog a világon, mint ha a rossz gyermek letapossa, vagy száráról letépdeli a kert virágait.

Tanulhattok Zsuzsikától, ettől a helyes jó kis leánytól, aki annyira szerette a virágokat, hogy ő maga ápolgatta, öntözgette.

Ott éltek a falu szélén, ahol már alig laktak mások, s Zsuzsikának nem is voltak jótszótársai és ő mégsem unatkozott. Tavasszal, de különösen nyáron, amikor nagyon melegen sütött a nap, Zsuzsika korán reggel felkelt, felöltözött, s amint megreggelizett, elővette kis kannácskáját, megtöltötte vizzel és öntözgette a virágait.

Apuskája és anyuskája, örömmel látták kis leánykájuk munkáját és megegyeztek abban, hogy a kertnek egyik részén, külön kis virágágyat csináltatnak kis leányuknak és megtanitják arra Zsuzsikát, hogyan kell a virágokat ápolni. Képzelhetitek Zsuzsika örömét, amikor egy szép tavaszi napon arra ébredt, hogy neki saját kis kertecskéje van, amelyben kis virágágyak domborodnak, teleültetve mindenféle szines és illatos virágpalántákkal.

Csak ugy kacagott örömében Zsuzsika, amikor apuskája megmondta neki, hogy ha jól viseli magát, akkor még nagyobb kertecskét rendez be a számára. Történt pedig egy szép napon, hogy előkelő urak érkeztek Budapestről Zsuzsikájék falujába, ahol vasutat akartak épiteni. Ellátogattak Zsuzsika apjához is, akinek kertjéből akartak egy darabot elvenni, hogy a vas-

utat megépithessék. Amikor ezek az urak meglátták a szorgalmas Zsuzsikát, megsimogatták és nagyon megdicsérték, mert olyan szép rendben tartotta kis kertecskéjét.

Az egyik mérnök bácsi meg is jegyezte, hogy ha a vasutat épiteni fogják, Zsuzsikának a kert másik részén adnak helyet virágok ápolására, csakhogy az a kertecske kétszer-háromszor is nagyobb lesz, mint a mostani.

Zsuzsika ezen a napon nagyon izgatott volt, mert attól félt, hogy elveszik a kertecskéjét s csak akkor nyugodott meg teljesen, amikor édesapja is megigérte neki, hogy még szebb és nagyobb virágágyakat fog kapni leánykája.

Azon az éjszakán Zsuzsika kis kertecskéjéről álmodott olyan szépet, amilyet csak egy jó kis leányka álmodhat. Azt álmodta, hogy mikor a virágait kis kannájával öntözgette, egyszerre csak a virágok szirmai kinyillottak és mindegyik virágszirom kellő közepéből, gyönyörü kis angyalfejek mosolyogtak reá s mindegyik megköszönte neki, hogy olyan szeretettel locsolgatja és ápolgatja a virágait Zsuzsika, annyira örült, hogy álmában felkacagott. Mikor elmult a nyár és közeledett az ősz, Zsuzsika elszomorodott, mert kedvenc virágai hervadozni kezdtek. A szines virághevelek lehullottak és bizony csak a száradásnak induló virágszárak maradtak meg.

Ekkor már hiába ápolta, hiába öntözgette azokat, már nem virultak, nem illatoztak. Zsuzsika csaknem sirva fakadt, de apuskája megvigasztalta, hogy bizony ezen nem lehet segiteni és megmutatta neki, hogy mit kell csinálni egy jó kis kertésznek, hogy jövő esztendőre uj bimbók fakadjanak és ujra szép, illatos virágok nyiljanak Zsuzsika kertecskéjében.

Ti is gyermekek, tanulhattok Zsuzsikától. Szeressétek a virágokat, mert aki a virágot szereti, az csak jó gyermek lehet.

Hogy a parthoz közel vidáman úszkálhat,
Ez nem volt elég egy bolond kis kacsának;
Kiment a tengerre, de szegény megjárta:
A kalóz madarak lecsaptak reája.

A kis kacsa kalandja.

Talán még sohasem halottatok arról gyermekek, hogy a kacsának is lett volna kalandja. Hát ez igazán furcsa eset, de megesett. Nem is egészen véletlenül és már most megsúgom nektek, hogy a kis kacsa volt a hibás. Az bizony, mert nem úgy viselkedett, mint ahogy egy kis kacsának kell viselkednie.

Kíváncsi volt. Kíváncsi, akárcsak egy kis kíváncsi gyermek, de meg is bűnhődött érte.

Ott legelészett a kis kacsa, a tenger közelében, többi kacsatársával egyetemben, ott hápogott, ott totyogott együtt a többivel és sohasem volt más gondja, minthogy megtöltse a begyecskéjét és azután lepihenve az árnyékban, lustálkodjék. Mit is várhatna az ember egy kis kacsától? semmi egyebet és csakis egyet, még pedig azt, hogy jó nagyra megnőjjön, sok zsirja és izletes husa legyen. A mi kis kacsánk, azonban mint mondottam — — kíváncsi is volt. Ő látni, hallani és tapasztalni akart sok mindent, amihez neki semmi köze sem volt.

Igy történt egy szép napon, amikor kacsatársaival a tenger szélén uszkálgatott, gondolt nagyot és merészet és egy gyors iramfelcsapó hullámoktól nem láthatta meg kacsatársait. Úszott belmal beljebb úszott a tenger mélye felé. Itt széjjelnézett, de a feljebb, beljebb s nem is sejtette, hogy egyre eltávolodik a parttól és már nagyon, nagyon messze van a többiektől.

Kezdetben tréfának vette a dolgot, azt hitte, hogy majd visszaúszik, addig csak hadd keressék kacsatársai, ő majd csak akkor fog előbukkanni, ha már nagyon kétségbe fognak esni miatta.

És úszott, úszott és ki tudja, meddig úszott volna, ha a távolból nem közeledik valami feléje.

Nem tudta micsoda, mert eleinte csak kis fekete foltnak lát-

szott, de mennél jobban közeledett feléje, annál nagyobb volt, míg végül tisztán láthatta, hogy egy kis vitorlás csónakot dobnak feléje a haragos hullámok.

— No, ez aztán pompás kis találkozás — gondolta magában a kis kacsa, — vitorláscsónakon fogok visszaúszni, ez lesz csak az igazi meglepetés. Néhány perccel később már oda is ért a vitorláscsolnak és kacsa urfi egy ügyes repülő-ugrással benn termett a csolnakban és kiterjesztette a szárnyait, amelyekkel szinte tapsolt örömében.

Csakhogy nemsokára végeszakadt a nagy örömnek. Beborult az ég és a tenger óriási hullámai nagyon magasra dobálták a csolnakot, amely többször fel is fordult. Ez még nem lett volna olyan nagy szerencsétlenség, de a magasban egyszerre csak nagy fehér madarak röpködtek a csolnak fölött, éktelen visitással és szárnycsattogtatással.

— Hát ezek mi a csodák? — kérdezte magában kacsa urfi, de csakhamar megkapta rá a feleletet. Az egyik kalóz-madár, csőrét csapkodta dühében, karmait készen tartotta, hogy lecsaphasson a megijedt kis kacsára.

Kacsa úrfi sem volt rest, belekapaszkodott a vitorlakötélbe, csőrét ő is kitátotta és elkezdett rettenetesen hápogni.

A tengeri madarak, a szokatlan hang hallatára, visszariadtak a támadástól, körülröpdösték a vitorláscsolnakot, aztán nagy sikoltozással tovább röpültek a végtelen tenger messzeségben.

A hullámok a part felé sodorták a vitorlást és ennek köszönhette kacsa úrfi, hogy másnap reggel partra ért, ahol a hidegtől, éhségtől elcsigázva összeesett. Csak napok mulva tért egészen magához, de azóta sohasem hagyta el kacsatársait, mindég velük maradt.

Nyuszi mama otthon hagyja csemetéit,
Mert elmegy vizitbe, nem jön haza délig;
Napernyő, ridikül persze ott van nála,
Kis Nyuszik bámulva néznek a mamára!

Nyuszi mama.

Hat szép csemetéje volt Nyuszi mamának. Hat huncut kis csemetéje, s mindegyiket egyformán szerette, akárcsak egy jó anya, akinek hat jó gyermeke van. Boldog megelégedésben éldegélt a Nyuszi család, nem hiányzott nekik semmisem. Volt bőven mindenféle izletes eledelük és a lakásuk olyan kellemes volt, hogy megirigyelhette volna tőlük akárki fia is. Boldogan is élt volna Nyuszi mama kedves Nyuszikáival, ha a sors csapása nem sujtotta volna olyan keservesen : Nyuszi papa meghalt. Egy szép nyári napon ugyanis megtörtént az a szomoru eset, hogy Nyuszi papa sok káposztalevelet evett, s véletlenül sok vizet ivott reá, amitől annyira megbetegedett, hogy reggelre kiszenvedett. Nyuszi mama és hat kis csemetéje szomoruan ülték körül Nyuszi apó holttestét s bizony jó sok idő telt el, amig megvigasztalódtak.

Nyuszi mama bánatos özvegységében egyre azon gondolkozott, hogyan nevelje fel hat apró csemetéit. Végre is belenyugodott sorsába, különösen mikor azt tapasztalta, hogy a háziasszony — minden jóval bőven ellátja őt és Nyuszikáit.

Egy forró augusztusi napon, amikor szinte türhetetlen hőség uralkodott, Nyuszi mama elhatározta, hogy elmegy sétálni az erdőbe, s valami jó ennivalót szerez kicsinyeinek. A háziasszony nem volt odahaza és ez a körülmény még jobban felbátoritotta Nyuszi mamát.

Kezdetben figyelt, hallgatódzott, hogy vajjon nem hallja vagy látja-e valaki, s amikor meggyőződött róla, hogy egy árva lélek sincsen odahaza, nagyot és merészet gondolt : felosont a nyitva maradt padlásajtón a padlásra és ottan kutatni kezdett.

Mekkora volt az öröme, amikor egy sarokban egy szinehagyott poros napernyőt talált s amellett egy ridikült.

Nem sokat tépelődött, hanem sebtiben leosont a padlásról, kinyitotta a napernyőt, első lábára akasztotta a ridikült és a kis nyuszikák legnagyobb ámulatára, peckesen, mintegy uridáma elindult az erdő irányába.

A kis Nyuszikák nem tudták, hogy mi történt mamájukkal, mert ilyen furcsán, még sohasem jelent meg előttük.

Végre is belenyugodtak Nyuszi mama különös viselkedésébe, tapsi fülüket hegyezve, ámulva, bámulva nézték mamuskájuk távozását.

Mikor Nyuszi mama az erdőbe érkezett, ott érte csak az igazi meglepetés : Az erdei nyulak és őzikék, amikor meglátták, hanyat-homlok menekültek előle, sőt még a róka koma is behuzódott egy bokorba s onnan nézte Nyuszi mama peckes lépéseit, s nem is gondolt arra, hogy a napernyős, ridikülös dáma nem más, mint a szelidlelkü és félénkszivü házinyul. Nyuszi mamának nagyon tetszett, hogy még a ravasz róka sem ismerte fel és arra gondolt, hogy majd megtréfálja az erdő állatait és madarait is.

Amint ment-mendegélt, észrevette, hogy még a kigyók, békák is kitérnek előle és besurrannak a sürü bokrok közé. A madárkák elrepülnek felette, sőt még a dongó-bongó legyek és bogarak is elkerülik, mint egy félelmetes ellenséget.

Már valami fejedelemnőnek képzelte magát elbizakodottságában és még peckesebben, még büszkébben lépdegélt a fák és bokrok között. Nem nézett se jobbra, se balra s csak ment, ment cél és irány nélkül. Ezt a könnyelmüségét aztán nagyon drágán fizette meg. Azt hitte, hogy mindenki megijed tőle, vagy tisztelettel kitérnek utjából, de csalatkozott.

Az erdő szélén, egy kis tisztáson egy ember heverészett. Ez az ember pedig nem volt más, mint az erdő őre, aki első percben meglepődött a különös látványon, de aztán elmosolyogta magát s a következő pillanatban puskájához kapott és célba vette Nyuszi mamát.

Szegény Nyuszi mama elmenekült volna, de amint futni akart a napernyő beleakadt egy faágba és Nyuszi mama felbukott a sima földön és annyira megijedt, hogy ereje sem volt ahhoz, hogy elmeneküljön. Szerencsére az erdőőr golyója célt tévesztett és nem ölte meg Nyuszi mamát, hanem odaugrott hozzá s elkapta a fülénél fogva.

Amikor jól szemügyre vette, megismerte, hogy az a szomszédasszony Nyuszija és fülénél fogva hazavitte aggódó csemetéihez.

Iskolát játszottak a gyerekek s Árpád
Nem tudta a leckét, ezért őt bezárták;
Most meg van ijedve, helyét nem találja,
Hogy eresszék már ki, oly nehezen várja.

Árpádka büntetése.

Tizen voltak együtt. Öt fiucska és öt leányka. Mindég együtt játszadoztak. Közel laktak egymáshoz és minden nap megbeszélték, hogy kinél és hol fognak összegyülekezni és játszani. A gyermekek szülei beleegyeztek ezekbe a társas-összejövetelekbe, mert mindegyik gyermek hazament arra az időre, amikorra anyuskája mondotta.

Vigan és kellemesen multak el igy a napok, egyik gyermek sem unatkozott, mert ugy beszélték meg a játék-rendet, hogy mindegyik megtalálta a maga kedves szórakozását.

Panasz nem volt egyik gyermekre sem, mert tudták a gyermekek, hogy aki rosszul viseli magát, az büntetésből másnap már nem vehetett részt a szórakozásban. Az egyik délután iskolát játszottak. Még olyan fiatalok voltak, hogy egyik sem járt iskolába és csak a játékból ismerték az iskolai szokásokat. Gézuska volt a legidősebb és legokosabb, ezért őtet választották meg tanitó bácsinak.

Gézuska nagyon jól töltötte be a hivatását. Olyan komoly és szigoru volt, mint egy igazi tanitó bácsi, de azért jószivü volt és csak azt a gyermeket büntette meg, aki hanyag volt, vagy nem akart neki engedelmeskedni.

Árpádka volt a legcsintalanabb a gyermekek között. Ő sehogy sem akarta megérteni, hogy Gézuska nagyon komolyan veszi a tanitói hivatását és meg kell tanulni a leckét.

Már többször figyelmeztették Árpádot kötelességének teljesitésére, de ő csak makrancoskodott és duzzogott. Gézuska panaszt is tett e miatt Árpádkára édesanyjánál, aki azonban megkérte Gézuskát, hogy legyen elnéző Árpádkával szemben, hiszen még olyan fiatal, hogy nem igen lehet neki parancsolni.

Gézuska — különösen, amikor egy tábla csokoládét kapott Árpád mamájától — megbocsájtott a kis fiunak és tovább játszottak vele.

Egy alkalommal megint iskolát játszottak. Arról tanultak, hogy hány lába van egy cicának és egy kakasnak. Árpádka szepegve azt mondta, hogy:

— A cicának, meg a kakasnak összesen nyolc lába van.

A gyermekek erre nevetni kezdtek, de Gézuska szép szóval megmagyarázta Árpádnak, hogy egy cicának meg egy kakasnak összesen hat lába van. Négy lába van a cicának, két lába a kakasnak, már pedig négy meg kettő az összesen hat.

Néhány perccel később ismételten megkérdezte Gézuska, hogy: hány lába van a cicának és a kakasnak? Árpádka sokáig gondolkozott, aztán hangosan igy felelt:

— Egy cicának, meg egy kakasnak összesen hét lába van.

A gyermekek megint nevettek, de Gézuska most már nem tréfált, hanem ugy tett, mint egy szigoru tanitó bácsi és egyszerüen bezárta Árpádot egy külön szobába. A kis buksi, Árpád kezdetben nem akart engedelmeskedni, a lábával toppantott és sirva mondogatta:

— Nem hagyom magam bezárni! ... nem hagyom magam bezárni! ....

Gézuska azonban hajthatatlan maradt, megfogta a kezét Árpádnak és bevezette az egyik szobába és rázárta az ajtót. A gyermekek most már sajnálni kezdték Árpádkát, kérték is a szigoru tanitó bácsit, hogy bocsásson meg Árpádkának, de Gézuska mosolyogva igy felelt:

— Ne féljetek, nem engedem én sokáig ott egyedül Árpádkát, de ha ő azt látja, hogy én nagyon puha szivü vagyok, sohasem fog engedelmeskedni. Majd meglátjátok, hogy e kis büntetés után milyen jó és figyelmes fiucska lesz a mi kis pajtásunk.

Árpádka ezalatt nehezen várta Gézuskát, hogy kinyissa az ajtót és kiengedje őtet a többi gyermek közé. A nehezen várt pillanat elérkezett.

Gézuska, komolyan állt meg Árpád előtt és arra kérte, hogy ezután jól figyeljen és tanulja meg a leckét, akkor sohasem fogja megbüntetni.

— Igazán igérem, Gézuskám, hogy nagyon jó leszek és a leckét is megtanulom, de most már bocsáss szabadon, mert nagyon éhes vagyok. Anyuska azt mondotta, hogy lekváros fánk lesz ebédre, ha kiengedsz, neked is hozok belőle három darabot.

Gézuska ezután kiengedte Árpádkát, aki boldogan szaladt haza és az ebédnél megevett három lekváros fánkat, hármat pedig átvitt Gézuskának.

Pistuka kész vadász, van remek puskája,
Ügyes, okos képü vizsla a kutyája;
Ha gyakran lő célba, viheti még sokra,
S egykor majd vadászik medvékre, sasokra.

Pistuka, a hires vadász.

Mikor Pistukának négy esztendős korában a születése napja közeledett, a keresztapja az ölébe vette és igy szólt hozzá :

— No Pistukám, most aztán légy okos és mond meg nékem, őszintén, hogy mit vegyek neked a születésed napjára ? Anyuskád azt mondotta, hogy nagyon jó kis fiucska vagy, mindég engedelmeskedel szüleidnek és soha sem bosszantod őket. Ezért én meg akarlak jutalmazni és azt veszek neked, amit csak akarsz.

Pistukának felragyogott a szeme örömében. Egy-két pillanatig gondolkodott, aztán hirtelen felkiáltott.

— Puskát szeretnék ! puskát, édes keresztapám, azt vegyen nékem.

— Jól van Pistukám. Meglesz a kivánságod. Jövő héten, vasárnap lesz a születésnapod és akkorára meglesz a puska. Csakhogy aztán jól vigyázz fiacskám, nehogy valakinek kilőd a szemét, mert akkor baj lesz !

— Dehogy, dehogy, keresztapukám, én ugy fogok vigyázni mindenre, mint a saját szemeimre.

Amikor Pistuka keresztapja eltávozott, akkor kezdődött el csak az igazi öröm. Pistuka beszaladt édesanyjához, átment a szomszédba Lacikáékhoz és ujjongva mondá el mindenkinek, hogy születésnapjára puskát kap a keresztapjától és azután vadász lesz belőle.

Képzelhetitek, milyen nehezen várta Pistuka a vasárnapot. Szerencsére nem is kellett neki egészen vasárnap reggelig várnia, mert a keresztapa, már szombaton este átadta neki az igért puskát. Pistuka majd kiugrott a bőréből örömében. Alig várta a reggelt, hogy kipróbálhassa a puskáját, mert bizony a szobában nem engedte meg az anyuskája. És halljátok gyerekek. Pistuka engedelmeskedett : az ágya mellé tette a puskáját, imádkozott és szépen elaludt.

Azt hiszem, nem is kell mondanom, hogy miről álmodott Pistuka ? ugy is kitaláljátok. Hát persze, hogy a puskájáról álmodott : Ugy látta magát, mint hires vadászt, aki nyulakra,

sőt még nagy vadállatokra is vadászik és mindenki őt tartja a legjobb céllövőnek.

Reggel, miután rendesen felöltözködött és megreggelizett, kiment az udvarra és kipróbálta a puskáját. Nagyszerüen sikerült minden. Amit csak célba vett — az igaz, hogy kezdetben egész közelről — el is talált.

A keresztapa gyönyörködve nézte kis keresztfiát, hogy milyen ügyes céllövő lett belőle. Vett neki jobb és jobb puskákat, tudta, hogy nem csinál kárt sem magában, sem másban, mert nagyon vigyázott, amikor gyakorlásból célba lőtt.

— Ebből a fiuból még hires vadász lesz, akárki meglássa — mondták az ösmerősök.

És Pistuka fáradhatatlan volt a céllövésben. De azért nem hanyagolta ám el a tanulását sem, mert bizony azóta már megnőtt és iskolába is járt. Keresztapja minden alkalommal meglepte valamivel. Egyszer egy vadászruhával, egyszer vadászcsizmával, sőt egy alkalommal egy kedves kis kutyuskát is ajándékozott neki.

No még csak ez hiányzott Pistukának. Most aztán még boldogabb volt, mint valaha és ha szülei megengedték volna, talán még az erdőbe is elment volna nyulat lesni, őzet lőni, no de még nem nőtt Pistuka akkorára és meg kellett elégednie azzal, hogy különféle madarakat és állatok képeit akasztotta a falra és azokra lövöldözött. Mindég talált, mindég azt mondotta :

— Jaj de jó, hogy nem igazi madár volt, mert akkor fájdalmat okoztam volna neki.

Amint látjátok, Pistukának jó szive volt. Egy izben azonban, nagyon elszomorodott. Célba vett a kertben egy verebet és azt is eltalálta. A szegény kicsi veréb bukfencet vetett és Pistuka annyira megijedt, hogy a kis verébnek vége van, hogy ijedtségében eldobta a puskáját. Szerencsére a puskában csak papirosgolyó volt, amely megcsiklandozta a verebet, de meg nem sértette.

Meglássátok gyerekek, ha Pistuka megnő és férfi lesz, olyan hires vadász lesz belőle, hogy még oroszlánokra is fog vadászni

Nagy bált adott egyszer a viziló neje;
Egy elefánt bácsi táncra perdült vele;
Oh milyen borzalom! A táncolók alatt
Recsegve, ropogva a padló leszakadt..

Táncmulatság az állatkertben.

Farsang végén, amikor mindenki mulatni szeret, az állatkertben is nagy táncmulatságot rendeztek. Az etetők, felvigyázók és ezek családtagjai elhatározták, hogy az elefántok helyiségében nagy bált rendeznek Ez a helyiség volt a legtágasabb, ebben fértek el a legtöbben. Napokkal a bál előtt, szépen kitakaritották, kiszellőztették a hatalmas helyiséget, feldiszitették mindenféle cifrasággal és izgalommal várták a nagy bál estéjét.

Egymásután érkeztek a fiatal leányok és legények, öregek és gyermekek, szépen kiöltözve, ahogy csak egy bálban illik megjelenni.

Muzsika is volt, még pedig rezesbanda, amely egész éjszaka fujta-fujta a talp alá való legszebb nótákat. Csak úgy harsogott bele az egész állatkert és környéke. A szelid és vadállatok kezdetben nyugtalankodtak, a szokatlan lárma hallatára, csak a majomketrec lakói és a medvék nem türelmetlenkedtek és tempósan emelgették lábaikat a muzsika taktusára.

Éjféltájban, már valamennyi állat megszokta a trombiták és fuvolák hangját és nem történt semmi különös dolog az állatkert két- és négylábu lakói között.

De valami mégis történt. Az elefánt, mint mondottam, hajléktalan maradt, mert az ő lakosztályában a bálozók mulattak, mialatt ő gondolt nagyot és merészet: odasompolygott a viziló istállójához, nagy orrmányával a viziló felé fujt egyet, amiből a viziló-néni megértett mindent és egy nagyot prüszkölve, helyeselte elefánt bácsi elhatározását.

— Nagyon helyes, rendezzünk mink is táncmulatságot — szólt a viziló néni és néhány perccel később már egy egész csapat kis állat gyült egybe, hogy ők is részt vesznek a mulatságon.

Ruhákról sem kellett sokáig gondolkodni, ott volt közel-

ben a cirkusz, melynek egyik helyisége tele volt a legcifrább ruhákkal, melyeket egy-kettőre kihurcoltak és magukra öltöttek.

Hej, ha láttátok volna elefánt tatát, milyen csinos volt a kivasalt frakkban, vagy a viziló-mamát pettyes kis ruhájában, bizony csodálkoztatok volna, nem is szólok a többi állatról, amelyek mind, mind parádéba öltözve várták a nagy mulatság kezdetét.

Most már csak az okozott gondot a diszes társaságnak, hogy melyik teremben rendezzék a bált ? Az elefánt-istállóban nem lehetett, mert ott már javában táncoltak. Rövid tanácskozás után abban állapodtak meg, hogy bevonulnak az üresen álló majomházba, amelyet akkor épitettek, de nem volt még egészen készen.

Muzsikaszóban sem volt hiány, hiszen a rezesbanda hangja egészen behallatszott, csak hozzá kellett fogni a táncoláshoz. Nosza, hozzá is fogtak legottan. Elefánt bácsi, karonfogta viziló-nénit és egy-kettőre táncra perdült vele. Körülöttük egyenként a többiek : róka koma, cirmos cica, kis nyuszika és a többi és a többi, mind úgy táncolt, mind úgy ugrált, hogy gyönyörüség volt nézni őket. Egyik jobbra, másik balra gurult és bukfencezett. A legjobb kedve mégis csak elefánt bácsinak volt, aki olyat toppantott a lábával, hogy szinte rengett bele a padló.

— Sose halunk meg ! prüszkölte viziló-néni, miközben csak úgy csurgott róla az izzadtság, de azért táncolt, táncolt és talán még most is táncolna, ha baj nem történt volna . . . Hogy mi történt ? Hát bizony nagy baj történt : a táncoló viziló néni és elefánt bácsi alatt a vékony deszkapadló leszakadt . . .

Micsoda ribillió támadt erre ! Elefánt bácsi egészen a mélységbe zuhant és csak két lábát lógatta a magasba, viziló néni pedig csak a fejét dughatta ki a mélységből. Hiába fujt, hasztalan prüszkölt, nem tudott feltápászkodni. A nagy recsegésre, ropogásra a többiek pedig hanyat-homlok elmenekültek, nem törődve azzal, hogy mi lesz majd elefánt bácsival, meg viziló nénivel, ha reggelre kiderül a turpisságuk ?

Egykor Nyuszinak is hosszú volt a farka;
Ezzel ő a halat megfogni akarta;
Ledugta jég alá, ott maradt befagyva.
Azóta oly kurta Nyuszinak a farka.

Nyuszika kalandja.

Ki hallotta már közületek Nyuszika történetét ? Senkisem hallotta ? Akkor ide figyeljetek gyerekek, elmondom nektek. Évikéék Nyuszikája igen ügyes, de egyszersmind igen huncut kis állat volt. Jó dolgában azt se tudta, hogy mit csináljon. Évike nagyon szerette Nyuszi urfit, de annyira elkényeztette, hogy bizony olykor-olykor rossz volt, s ilyenkor meg is büntette a kis ugrifülest. Azért ne gondoljátok, hogy talán megverte, dehogy ; a büntetés mindössze abból állott, hogy Nyuszikának két hátsó lábára kellett állni és első lábaival pacsit kellett adni Évikének.

Nyuszi urfi nyáron még csak valahogy megemberelte magát. Mindég a ház közelében tartózkodott, egész napon át rágicsálta mindazt, amit Évike összehordott neki.

Igaz, hogy néha napján beosont a kertbe és kárt csinált a vetemények között, de ha meghallotta Évike hivó szavát, meglapulva előkerült, nagy, pislogó szemével kérően nézett Évikére, hátsó lábaira ágaskodott és menten bocsánatért esedezett. Szinte tudta, hogy rossz fát tett a tüzre. Évike természetesen nem bántotta, hanem csak megfenyegette a szófogadatlan Nyuszi urfit. Mikor a nyár elmult és hüvös őszi napok következtek, Nyuszi urfi már nem volt olyan jókedvü. Sokszor órákig lapult meg egy helyen és tapsi-fülét hegyezve figyelt, hallgatódzott. Évike sem foglalkozhatott annyit vele, mert iskolába kellett járnia délelőtt, délután pedig a feladatait kellett megcsinálnia. Talán ezért is buslakodott Nyuszi urfi olyan nagyon, vagy ki tudja, mi mardosta olyan nagyon nyulszivecskéjét ?

Mikor aztán a téli napok is beköszöntöttek és hideg, nagyon hideg volt, Nyuszi urfi folyton gondolkodott, igen, gondolkodott, még pedig azon, hogy milyen módon töltse el az unalmas téli napokat.

Látta, hogy Évike és társnői korcsolyáznak, szánkóznak, hóval dobálóznak és ekkor gondolt egyet, merészet, hogy majd ő is szórakozik, akár csak a gyermekek.

Egy szép napon átszökött a szomszédba, Lacikáék laká-

sába és mert senki sem volt odahaza, előszedte Lacika jó meleg téli ruháját, csizmáját és nyakravaló kendőjét és csakhamar felöltözött és olyan helyrevaló fiunak látszott, akárcsak Lacika vasárnap délután.

Amikor igy körülnézett és meglátta magát a tükörben, annyira tetszett magának, hogy örömében táncra perdült a szobában.

— Ha már legény vagyok — gondolta magában — rágyujtok egy pipa dohányra. És ugy is tett. Elővette Lacika édesapjának kis kurtaszáru pipáját és a szájába dugta.

— Jaj, csak most ne lássanak meg — mondotta magában — mert akkor nagy bajok lesznek ám.

Nem sokat gondolkodott ezután, hanem „uccu neki, vesd el magad" kiosont az ajtón a Lacikáék kertjébe és ott okosan körülnézett, tanakodva azon, hogy merre is menjen.

— Hopp, megvan — toppant egyet a lábával, amikor meglátta a kert végén levő tavat, amely a hidegben teljesen befagyott. Néhány perc alatt Nyuszi urfi ott termett a sima jégen, ahol egy pad állott egy olyan helyen, ahol nem volt még jól megfagyva a viz.

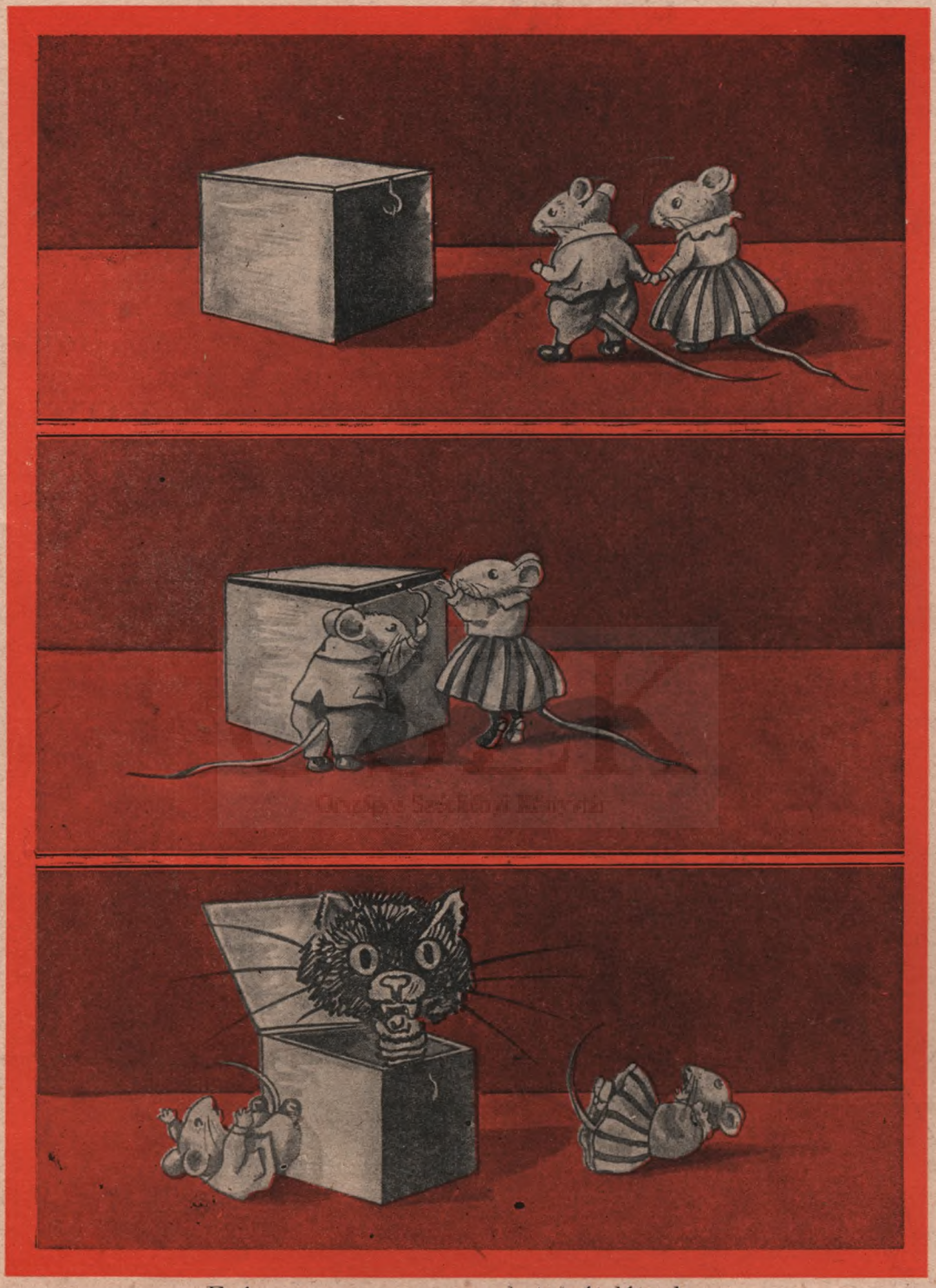
Nyuszi urfinak eszébe jutott, hogy a tó vizében halacskák is vannak, amelyeket jó lenne kifogni és hazavinni Évikének. A kis butus azt gondolta, hogy ha a farkát a feltört jégbe beledugja, kis halacskát fog a vizből kihuzni. Már előre örült a nagy diadalnak. Hogy fog Évike örülni a fickándozó halacskáknak, talán meg is bocsájt neki azért, mert felvette és elvitte Lacika ruháját.

Amit igy elgondolt, meg is cselekedte. Leeresztette a farkát a vizbe és várt, várt türelmesen, amig egy halacska rákapaszkodik a farkára.

Közben azonban mi történt ?

Képzeljétek csak, az idő még hidegebbre fordult és a tónak ez a része is befagyott, ahol Nyuszi urfi farka a vizbe ért.

Nyuszi hasztalan próbálta kihuzni a farkát a befagyott vizből, nem sikerült. Egyszerre csak egy nagyot rántott magán, de jaj, mi történt ? Elszakadt Nyuszi urfi farka és a nagyobb része a jégben maradt. Azóta rövid a Nyuszi farka.

Egér papa s mama egy skatulyát látnak,
Megtudni, mi van benn, rögtön nekiállnak.
De el is ájulnak azon pillanatban,
Mikor a skatulya teteje fölpattan!

Egér papa, egér mama.

Hallgassatok csak ide gyermekek. Egy olyan érdekes esetet mondok el nektek, amilyet talán még nem is hallottatok. Képzeljétek csak, a Gyusziék lakása nyáron üres volt, vagyis nyaralni mentek és a gyermekszobából majdnem minden butordarabot a nyaralóba szállitottak.

A szoba közepén azonban véletlenül, vagy talán akarva, ott maradt egy négyszegletü doboz, amelyben volt valami. Hogy micsoda? azt majd magatok is eltaláljátok. A gyermekszoba, amint emlitettem, üres és csendes volt. Ezt a csendességet pedig nagyon szeretik az egérkék, még akkor is, ha nincsen sötétség egy helyiségben. A gyermekszobában pedig félhomály volt, s igy történt, hogy egy egér-pár: egér mama, meg egér papa, lassan, óvatosan előjöttek az egérlyukból és fülelni, szaglászni kezdtek.

— Szabad a vásár, — szólt egér-papa és a következő pillanatban már ott termettek a szoba közepén és néhányszor körülszaladgálták a szobát, majd onnan egy másik szobába futottak, de ott sem találtak olyasmit, amit kerestek : vagyis ennivalót.

Ehelyett azonban megtalálták Magduska babaruháját, amelyet egy-kettőre magukra vettek és mint igazi férj és feleség, kényelmesen végigsétálták az egész lakást.

— No, de ilyet még nem tapasztaltam! — szólt haragosan egér-papa. — Nem hagytak itt semmi ételfélét, pedig olyan éhes vagyok, mint egy farkas.

— Hát még én, kis uram, — cincogott egér néni, — még éhesebb vagyok, ha nem találunk semmit, én meghalok éhen és akkor mi lesz veled?

— Azzal ne törődj, anyucim, mi csak valahogy megleszünk, de mi lesz öt apró gyermekünkkel?

— Lásd, azokra nem is gondoltam, a nagy éhességemben. De mit is fecsegünk itt annyit össze-vissza, menjünk vissza a másik szobába, ott van valami doboz, abban bizonyára lesz valami jó elemózsia.

Ez okos beszéd után egér-papa és egér-mama, mint jó házaspárhoz illik, egymás kéz-lábát fogva, lassan besétáltak ujra a

gyermekszobába. Már majdnem a szoba közepére értek, ahol a skatulya állott, amikor egér-mama, halk cincogással igy szólt:

— Nem tudom, de rosszat sejtek... úgy dobog a kicsi szivem, mintha csak valahol cica-dorombolást hallanék.

— Én is, én is, kicsi párom, félek is, meg nem is. Én magam sem tudom, hogy mi van velem?

— Én éhes vagyok, apuci.

— Én még éhesebb, anyuci.

— Hát akkor ne gondolkozzunk, legyünk bátrak és vakmerők, mint akkor, ha nincsen cica a háznál, nyissuk fel a skatulyát és nézzük meg a belsejét.

— Úgy van, úgy van, hős uram. Te mindég bátor vagy, ha szabadon cincoghatunk, ha tudod, hogy egyedül vagyunk. Menjünk közelebb, csak bátran, ne féljünk semmitől.

— De ki nyissa ki a skatulya tetejét? — kérdezte egér-papa?

— Hát ki más, mint Te. Hiszen Te vagy a férfi a háznál, Te bátor és erős vagy.

— Látod, látod, ezt már majd el is felejtettem, de éppen azért, mert én vagyok a férfi és bátor, a skatulya tetejét te fogod kinyitni, anyucikám, azalatt én oldalt meghúzódom és ha valami baj történne, én azonnal segitségedre sietek.

Úgy is történt, ahogy ezt megbeszélték. Egér-papa meghúzódott a skatulya oldalánál, a kapcsot kikapcsolta és várt, félve, reszketve, hogy mi történik.

Egér-mama ezalatt felágaskodott, kis, piros arcocskáját a skatulya nyilása elé tartotta és szagolgatni kezdett.

Nem érezhetett valami kellemes eledel-szagot, mert még jobban ki akarta nyitni a skatulya tetejét.

De uram Isten, mi történt ekkor:

Egy másodperc alatt felpattant a skatulya fedele és egy haragos, nagy bajuszos cicafej emelkedett ki a skatulya belsejéből.

Egér-mama, meg egér-papa ekkor — végünk van! — kiáltással, a nagy ijedtségtől hátraesett és mintha megmerevedtek volna, percekig mozdulatlanul hevertek és rettenetes félelemmel várták, hogy mikor kapja már be őket, a haragos cica.

No, de szerencsére, az ijedségnél nagyobb baj nem történt. Hogy miért nem? mert a skatulyában csak egy játék-cica volt.

Künn csúnya az idő, sűrű cseppek hullnak,
Gyerekek játszani szobába vonulnak;
A szembekötősdi oly édes, izgató!
A cica megugrik: ez nem neki való.

Szembekötősdi.

Augusztus végén vége felé jár a vakáció. Azok a gyermekek, akik már iskolába járnak, tudják, hogy nemsokára vége az arany szabadságnak és megkezdődnek az iskolai előadások. Minden percet fel kell tehát használni; játszani, pihenni, amig csak lehet. Az igaz, hogy a legkellemesebb a szabadban játszani, ott van elég hely mindenféle játékhoz: a labdázáshoz, versenyfutáshoz, no meg a bujósdihoz is.

Egyik augusztusi napon azonban nagyon esett az eső. A szabadban nem lehettek a gyerekek, tehát behuzódtak a lakásba, vagy más fedett helyiségbe, ahol nem érhette őket sem a szél, sem pedig az eső. Laciéknak nagy és kényelmes lakásuk volt és ezért a szomszédék gyermekei is átmentek Laciékhoz, hogy majd ottan töltik el az esős délutánt. Lacikának volt egy kis testvérkéje, Bözsike, egy drága, aranyos kis leányka, aki mindég a nagyobb gyermekek között szeretett lenni és ezért, Laci anyuskája szivesen megengedte a gyermekeknek, hogy az ő lakásukban játszanak valami szép társasjátékot.

A legidősebb leánykát Margitkának hivták, ő ügyelt a kis Bözsikére, vigyázott reá, hogy el ne essen, vagy valamelyik gyermek véletlenül rá ne lépjen a lábacskáira. Margitka azt tanácsolta, hogy szembekötősdit játszanak, az a legmulatságosabb játék, azon Bözsike is jól fog nevetni, ha látja, hogy egyik vagy másik gyermek tapogatódzva keresi kis játszótársát.

Természetes, hogy először Lacikának kötötték be a szemeit, mialatt Lajcsi a háta mögött állt és egy hegyes süveget tartott a feje fölött.

Azt hiszem, mindnyájan játszottatok már szembekötősdit, tudjátok, hogy milyen mulatságos, amikor a bekötött szemü

gyermek lassan, óvatosan, szinte félve botorkál ide meg oda, kinyujtott kézzel próbál szerencsét és amikor már azt hiszi, hogy na most elfogott valakit, az illető gyermek ügyesen elugrik mellőle és ő a levegőbe kap utána.

Lacikának is nehéz volt ám a dolga. Nagy kópék voltak a fiuk, ide-oda csalogatták Lackót, fütyöltek, tüsszögtek, mormogtak, köhögtek és mindenféle tréfás huncutságot kieszeltek, de nem hagyták megfogni magukat.

Gyurka volt a legügyesebb közöttük. Ő mindég Lackó előtt settenkedett, de olyan ügyesen hajolt le előtte, hogy nem tudta őt megérinteni.

A legmulatságosabb volt, amikor Lackó a kis Bözsike felé közeledett. Azt bizony hamar megérinthette volt, csakhogy nem hiába volt ottan Margitka. Amikor látta, hogy Lackó Bözsike felé közeledik : hop-la, elkapta az utból és magához szoritotta.

A kis cirmos cicának úgy látszik nem nagyon tetszett, a gyermekek játéka, mert alig kezdődött meg a szembekötősdi, úgy kiszaladt a szobából, mintha egér után futott volna.

Misike volt a legkisebb, egyúttal a legügyetlenebb fiu a gyermektársaságban. Ő csak leült a földre és onnan nézte Lackó botorkálását és nem gondolt arra, hogy ha Lackó még egy-két lépést tesz előre, aztán meg balra, akkor beléje botlik és még baj is lehet belőle.

Gyurka figyelmeztette is erre, de Misike nem is hederitett reá, igy aztán megesett a baleset :

Lacika egy hirtelen mozdulattal Gyurika felé kapott, Gyurka azonban ügyesen elosont, mire Lacika megbotlott és puff . . . keresztülbukott Misikén. Volt erre nagy sivitás, nevetés, tapsolás, a legjobban mégis Bözsike mulatott, aki életében akkor játszott először szembekötősdit a nagy gyerekekkel.

ORSZ. SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR

Im, egy pompás csapat! Mind csupa cserkészek,
Válogatott fiuk, rávaszak, merészek.
A kacsa nemzetség büszke lehet rájuk,
Az arcukon csak úgy ragyog bátorságuk!

A hős cserkészcsapat.

A város végén, a nagy rét közepében, egy kis tavacska terült el. Nem volt mély, akárki átgázolhatott rajta. A fiuk csak felgyürték nadrágjukat és ugy lubickoltak benne. A réten kacsák, libuskák, no meg tehenek is legelésztek.

Jól megférték egymás mellett, mert bizony a pásztorok gondoskodtak arról, hogy ne tegyenek kárt egymásban az állatok.

A legtöbb baja mégis a kacsapásztornak volt, mert bizony a kacsák mindég el-el széledtek a réten, majd a tó vizében uszkáltak s a kis pásztorfiu, alig győzte őket rendesen összeterelni egy helyre.

Egy vasárnap reggel nagy esemény történt a városi réten. Egy csapat diák közeledett hangos trombitaszóval a tó közelében. Mindegyik fiunak egyforma, széleskarimáju kalapja volt, oldalukon táska lógott és mindegyik a kezében hosszu botot tartott. Lett nagy ribillió a legelésző kacsák és libuskák között.

Mindegyik azt hitte, hogy most ellenük jönnek és vége az arany szabadságnak. Egyik csapat a völgy irányába, másik a dombnak, de a legtöbben mégis csak a tóba totyogtak és ottan sietve, úszva menekültek a cserkészcsapat elől.

Mert hát ezek a diákok cserkészek voltak. Azt hiszem mindnyájan láttatok már cserkészeket? Hiszen, ha nagyobbak lesztek, bizonyára ti is felcsaptok cserkésznek. Nincs is szebb dolog, mint cserkésznek lenni. Még a libuskák, de különösen a kacsák is megirigyelték a kis cserkészeket. Nagyon tetszett nekik, hogy milyen peckesen lépdegéltek a fiuk a trombitaszóra.

Egész napon figyelték, hogy mit csinálnak a cserkészfiuk és amikor azt látták, hogy őket nem igen bántják, egyszerre megjött a bátorságuk és egyenként kijöttek a vizből, tipegtek, totyog-

tak, hepegtek, hápogtak, s bizony olyan hangos lármát csaptak, hogy az egész környék az ő hangjukkal volt tele.

Alig várták, hogy este legyen és egyedül maradjanak, mert bizony nem minden este hajtotta haza őket a kis kacsapásztor. Ott maradtak a réten és ott is aludtak. Nagy volt azonban a meglepetésük. A cserkészfiuk sátrat ütöttek és az éjszakát ők is a szabadban töltötték.

Mikor ezt a kacsák észrevették, csakhamar tanácskozásra gyültek össze és mert a kis pásztorfiu is elaludt, elhatározták, hogy ők is cserkészek lesznek.

Amit elhatároztak, meg is cselekedték. Szépen, lassan, óvatosan, egyenként odaosontak a cserkészek sátraihoz és mindegyik magához vette a cserkészek kalapját, oldaltáskáját, de még a hosszu botját is és mint akik jól végezték a dolgukat, büszkén nekiláttak a cserkész-gyakorlatokhoz.

Meneteltek, sorakoztak, szalutáltak, ugrándoztak, egyikmásik a vizbe lépett, majd mint őrszem, a dombra szaladt. Volt nagy öröm a csapatban.

Csak úgy ragyogott a csőre mindegyiknek a büszkeségtől.

Ha véletlenül a cserkészfiuk felébredtek volna, bizony szemük-szájuk elállt volna a nagy csodálkozástól. Ugy-e, ti is csodálkoztok gyerekek e kacsacsapat vakmerőségén. Ki hitte volna, hogy milyen ügyesen utánozzák a cserkészfiukat.

Csakhogy, mindennek vége szokott ám lenni : A kacsa-cserkészek érezték, hogy nemsokára reggel lesz és akkor lesz nemulass, ha a fiuk észreveszik, hogy mi történt a felszerelésükkel. Nosza, hamar rendbehoztak mindent, visszatették a kalapokat, táskákat és botokat és sietve tipegtek egy nagy bokor mellé, lelapultak szépen, elaludtak és talán álmukban is cserkészeknek érezték magukat.

A szép puha gyepet használva asztalnak,
A gyerekek pompás jó uzsonnát csapnak;
Tej, torta, cseresznye már ki van pakolva,
Tündér gyerekeknek sem lehet jobb dolga!

Kiránduláson.

Jucika, Ibolyka, meg Ferike megbeszélték vasárnap délelőtt, hogy ha a szülőik megengedik, akkor délután kirándulnak a hárshegy aljában levő kis erdőbe, amely alig félórányira van a várostól.

Jucika volt a legidősebb és ezért ő vállalkozott arra, hogy megkéri édesapját meg édesanyját, hogy engedjék el őket a délutáni kirándulásra.

A gyermekek tapsoltak örömükben, mikor Jucika megmondta nekik, hogy elmehetnek, sőt még az uzsonnát is elvihetik magukkal. Különösen Feri örült a kirándulásnak, mert tudta, hogy a kis Bodri kutyát is magával viheti.

Az ebéd ideje alatt már izgatottak voltak a gyermekek, de azért illedelmesen viselkedtek, megettek mindent, amit édesanyjuk adott őnekik. Jucika kétszer is evett a főzelékből, csakhogy anyuskájának ne legyen ellene semmi kifogása. Két óra után már készülődtek. Édesanyjuk becsomagolta a jó uzsonnát, Bodri is készen állott az utra és aztán illedelmes köszönés után elindultak.

Bodri csaholt, ugrált örömében, többször ugrott Feri hátára és a fiu nyakát csókolgatta. Alig tudta Feri lerázni magáról.

Amikor kiértek a gyerekek a városból, dalolni kezdtek. A friss, illatos levegő szinte megmámorositotta őket, olyan boldogok, olyan jókedvüek voltak. Ferike előre futott, s Bodri utána, ugy kergetődztek, játszadoztak, mint két jó pajtás.

Jucika figyelmeztette is Ferikét, hogy nagyon fáradt lesz, ha annyit szaladgál és akkor az erdőben nem lesz kedve játszani. Ferike engedelmeskedett hugocskájának, visszament testvérkéihez és szép, lassu lépésben ment mellettük.

Nemsokára megérkeztek a kis erdőbe és egy szép, puha, gyepes, árnyékos helyen megpihentek. Mikor aztán kipihenték fáradalmaikat, elkezdtek labdázni, fogócskát játszani. Jucika, meg Ibolyka elmentek virágot szedni, mialatt Ferike, Bodrival vigyázott az uzsonnára.

— Jaj, csak már jönnének — duzzogott magában Ferike — olyan éhes vagyok, szeretnék már uzsonnázni! De a lányok bizony nem igen siettek. Ők nagyon el voltak foglalva a virágszedéssel, különösen Jucika, ki nagyon, de nagyon szerette a virágokat és arra törekedett, hogy Ibolykával is megszerettesse azokat.

— Juci!... Ibolyka! hol vagytok? kiáltozott Ferike türelmetlenül.

— Jertek már vissza, én nagyon éhes vagyok!...

— Jövünk már! — kiáltott vissza Jucika és néhány perc mulva egy nagy csokor virággal a kezében jött Jucika és utána Ibolyka. Olyan üdék, olyan pirosak voltak, hogy gyönyörüség volt reájuk nézni.

— No, csakhogy már itt vagytok! — duzzogott Ferkó — olyan éhes vagyok, mint egy farkas.

— Jaj,drága kis öcsikém, ne haragudjál, ha tudtam volna, hogy olyan éhes vagy, akkor már hamarabb visszajöttünk volna. De tudod, olyan szép virágok vannak ott lenn a völgyben, olyan szépek, olyan illatosak, hogy sajnáltam elhagyni őket. No, de most már igazán uzsonnázunk, mert késő van és én is éhes vagyok. A három ki testvér ezután leheveredett a szép puha gyepre, Bodri természetesen szintén odakucorgott Ferike közelébe s várta, hogy neki is juttatnak a finom, izletes uzsonnából. Mert volt ám ott bőven, mindenből: volt tej, kalács, torta, cseresznye meg alma.

A pompás lakoma után egy ideig még ott üldögéltek a gyermekek. Mikor aztán jól kipihenték fáradalmaikat, felugrottak és ujra játszadoztak. Bujócskát játszottak. Csakhogy ezzel a játékkal egy kis baj volt, Bodri mindig ott ólálkodott, ahol Ferike tartózkodott, igy aztán Ferike hasztalan bujt el akárhova, mindjárt ráakadtak, Bodri elárulta. Haragudott is ezért Ferkó, de hiába, ezen nem lehetett segiteni.

Estefelé a három kis testvér összecsomagolt mindent és dalolva, jókedvüen indult hazafelé. Alig tettek néhány lépést az országuton, nagy meglepetés érte őket. Apuskájuk és anyuskájuk jött szemközt velük, akikkel aztán szép, lassan, hazamentek.

Pistuka meg Jóska hadihajót kaptak,
Nosza nagy sietve a tóhoz szaladtak;
Mert a hadihajó mit ér a szobában?
Most majd gyönyörködnek tengeri csatában!

A hadihajó.

Amint az iskolaév befejeződött, Pistuka meg Jóska alig várta már azt a napot, amikor nyaralni mehetnek a Balaton partjára. Különösen most várták izgatottan az elutazás napját, mert Jóska egy szép, nagy hadihajót kapott a keresztapjától, aki valamikor tengerészkapitány volt és nagyon szerette a keresztfiát.

Két nappal az elutazás előtt, Pistuka meg Jóska egy ládát szereztek s abban helyezték el a hadihajót, hogy mire a Balaton mellé érkeznek, rendben legyen minden.

Ugy is történt. A kis hadihajó szerencsésen megérkezett a többi csomaggal együtt és semmi baja sem történt, olyan szépen, ügyesen volt elpakkolva. Alig érkeztek meg a fiuk a Balaton mellé, siettek a partra, egy kis terepszemlére. Körülnéztek, vajjon van-e alkalmas hely, ahol a hadihajót a vizre tegyék, minden veszedelem nélkül.

Pistuka ment jobbra, Jóska meg balra, jó helyet keresni.

Egyszerre csak Pistuka hangosan kiáltani kezdett :

— Megvan! Megvan! Siess, Jóska.

— Igazad van, ez pompás hely. Mintha csak a mi számunkra teremtette volna az Istenke!

Sziklák is vannak és ha nagy vihar lesz, ide húzzuk a hajónkat. Mialatt a két kis matróz a hadihajónak szánt helyet tanulmányozta, addig a lakásban minden podgyászt kicsomagoltak és már messziről látszott a hadihajó kéménye, meg az ágyuk csövei.

— Holnap hozzáfogunk a tengeri csatához, — kiáltotta Pistuka.

— Igen, hadat üzenünk az angoloknak és megtámadjuk az olaszokat, — harsogta Jóska, de most menjünk öcsikém uzsonnázni, én olyan éhes vagyok, mint egy kapitány, aki három nap óta nem evett.

— Éljen, éljen... kiáltották egyszerre és beszaladtak a villába, ahol pompás kávé, meg vajaskenyér várta a két vitéz kis tengerészt.

Pistuka meg Jóska jól falatoztak és aztán elővették a hadihajójukat és törülgették, fényesitgették, minden egyes alkatrészét, akárcsak az igazi tengerészek.

Azon az estén korán kellett lefeküdni a két fiunak, mert mindenki fáradt volt az utazástól, meg a pakkolástól.

Reggel már hét órakor felkelt a két kis matróz. Alig fogyasztották el a reggelit, máris ölbe kapták a hadihajót és lassan, óvatosan vitték a tó partjára, arra a helyre, amelyet előző nap kijelöltek számára. Néhány perccel később, már ott ringott a hajó a tó vizén, melynek hullámai, ide-oda ringatták a szép kis járművet. Hej, ha láttátok volna Pistukát, milyen büszkén nézett maga elé, mintha csak ő lett volna az angol hajóhad főparancsnoka.

Jóska nem szólt egy szót sem, csak ugy gyönyörködött a pompás hajóban, majd jobbra-balra tekintgetett, nem látja-e őket valaki a parton.

Nagyon szerette volna, ha néhány fiu járt volna arra és megcsodálják az ő hadihajójukat.

Elmult egy nap, két nap, de bizony, nem jött senki fia megcsodálni a hajót.

Következő napon azonban uj nyaralók érkeztek a fürdőhelyre és lassanként megszaporodtak a gyermekek a tó partján. Fiuk, leányok, mind nézegették Pistukáék hadihajóját és csakhamar barátságot kötöttek egymással.

A fiuk mind felcsaptak katonáknak és matrózoknak, a leányok is belevegyültek a társaságba és háborusdit játszottak.

Pistuka volt a fő-főparancsnok és ugy rendelkezett, mint egy igazi hajóskapitány, de azért sohasem feledkezett meg magáról és nem bántotta játszótársait.

Jóska pedig még komolyabb volt és ha két fiu — egy szárazföldi katona, meg egy tengerész — összeveszett, ő nyomban ott termett és szigoruan megtiltotta a verekedést.

Igy multak a szép, nyári napok. A hadihajót nem unták meg a fiuk. A napnak egyik részében azzal játszadoztak, de azért maradt idejük más hasznos szórakozásra is: az úszásra, kirándulásra és csolnakázásra. Az is igaz, hogy egyedül nem mentek csolnakázni, csakis akkor, ha valamelyiknek az apja, vagy felnőtt fivére vezette a csolnakot.

Ilyenkor Pistuka a csolnak végére kötötte a hadihajót és kettős örömmel csónakáztak a tavon.

Nyulpecsenyére fájt Róka koma foga,
Hát nyereggel hátán ment Nyuszihoz oda;
Nyuszi rá is pattant és úgy megkergette,
Hogy róka komának enni sem volt kedve.

Nyuszi apó nyeregben.

Talán még senkisem tréfálta ugy meg róka komát, mint nyuszi apó. Hetekig beszéltek erről hegyen-völgyön az állatok, de még a fák, növények és a virágok is erről suttogtak.

A kis tücsök erről muzsikált, de a legjobban nevettek a tyukok, kacsák és libuskák, róka komának a legnagyobb ellenségei. És hogy mindenki megtudja, hogy milyen szégyen érte róka komát, a verebek is egyre ezt csiripelték a fákon:

Csip . . . csip . . . csip, csippirics
Figyeljetek egy kicsit.
Róka koma megjárta
Eltörött a négy lába
Nyuszi pajtás megnyergelte,
Azután meg jól elverte.

Az erdő kis és nagy lakói persze hahotára fakadtak és kárörömmel hallgatták a ravasz róka kifigurzását.

De hát mi is történt tulajdonképpen róka komával, hogy ilyen szégyen érte? Hallgassatok ide gyermekek, elmondom néktek. Azt tudjátok, — hiszen már meséltem is róla, — hogy a róka nagyon ravasz állat. Nem egy állattársát rászedte már a furfangjával és ha valamelyik hitt a csalafintaságban, gonosz módon, ha tudta, meg is fojtotta áldozatát.

Egyik napon nyulpecsenyére fájt róka koma foga és ezért valami egészen különös ravaszságot eszelt ki, amivel hálójába keritheti nyuszi apót. Ismerte nyuszit, tudta róla, hogy nem lehet olyan könnyen lépre csalni. Először tehát egy nyerget szerzett az erdőőr házikójából, azt óvatosan magára tette és elindult nyuszi apó lakása felé.

Amikor odaért, elkezdett fájdalmasan nyöszörögni és elpanaszolta, hogy nagyon szoritja a nyereg a hátát. Az a gonosz erdő-

őr tőrbecsalta, megnyergelte és aztán odakötötte a keritéshez. Szerencsére a fogaival széjjel harapta a kötelet és csak igy tudta megmenteni az életét.

— Gyere ide hozzám, nyuszi pajtás — könyörgött ravaszul — és szabadits meg ebből az átkozott nyeregből, mert elpusztulok.

Nyuszi nyomban átlátott a szitán, tudta, hogy mit akar a ravasz róka és gondolta magában, hogy majd alaposan megtréfálja komám uramat és ezért szeliden igy válaszolt:

— Szivesen megszabaditalak ettől a nyeregtől, de előbb rá kell ülnöm, hogy megpuhitsam, mert nagyon keményen van rajtad.

— Jól van, jól, csak siess pajtás, mert menten szörnyet halok.

A következő pillanatban nyuszi apó rá is pattant róka koma hátára, egy-kettőt rugott rajta és hajtotta, kergette, mint a vadászkutya a menekülő vadat.

Róka komát annyira meglepte ez a nem várt fordulat, hogy ijedtében vágtani kezdett, mint egy szilaj csikó és árkon-bokron keresztül vitte a peckesen ülő nyuszi apót. Ez meg egyre sarkantyuzta, ütötte-verte, ahol csak érte, miközben büszkén pöfékelt hatalmas szivarjából.

Ennek már a fele se tréfa — kiáltotta róka koma, amikor észre tért, — hiszen ez a gyáva nyul még csufot üz belőlem. Hogy ledobja magáról, felvetette hátsó lábát, majd a mellső kettőt emelte a magasba, ficánkodott jobbra-balra, előre-hátra, még bukfencet is hányt, de nyuszi pajtás kemény legény módjára ült a nyeregben, mintha csak egész életében rókán lovagolt volna.

Róka koma toporzékolt dühében. Fejét minden percben hátra csapta, hogy csillogó fogaival elkaphassa nyuszi apó lábát, de hasztalan volt minden fáradozása, nyuszi ügyesen oldalra fordult és a dühös róka saját husába harapott.

Amikor már addig kergette, hogy az elalélt róka majdnem összerogyott, nyuszi pajtás egy ügyes mozdulattal lepattant róla, egy jót nevetett és aztán uccu neki beszaladt a kukoricásba.

Szegény róka a nagy fáradságtól összeesett és csak késő este tért magához. Lassan vánszorogva ballagott és elbujt egy idegen, elhagyatott róka lyukba és hosszu ideig azon gondolkodott, hogyan bosszulhatná meg magát nyuszi apón, amiért annyira csuffá tette.

Nyári pompás játék van ugyan akárhány,
De a legpompásabb, mégis csak a sárkány;
Katica a cérnát gyorsan köti bele,
S Misi alig várja hogy futhasson vele.

Sárkány-játék.

Ismeritek Misikét? Nem? Hát lehetséges ez? Misikét nem ismeritek? Ezt a kedves, bájos kis fiucskát, akit nem csak a szülei, hanem mindenki, de mindenki szeretett? No, ha nem ismeritek, akkor mesélek nektek a kis Misiről, meg az ő nagy sárkányáról és akkor megtudtok róla mindent. Misike árva gyermek volt. Apuskája elesett a csatatéren, anyukája pedig később halt meg és Misike itt maradt egyedül, szülők nélkül.

Szerencsére Misikének volt egy nagyon, de nagyon jó szivü nénikéje, aki magához vette őt és éppen úgy ápolgatta, nevelte, mint saját gyermekét, a kis Katicát. Semmiben sem érzett hiányt Misike. Amikor Katica kapott uj ruhát vagy játékot, ugyanakkor Misikét is meglepték mindennel. A két kis gyermek úgy élt egymás mellett, mint két jó testvér. Nem is tudták talán, hogy ők nem édes testvérek.

Akik Misikét ismerték, tudták róla, hogy szótfogadó, engedelmes gyermek és senkisem hallotta őt sem sirni, sem rosszalkodni.

Aranyszivü Misikének is nevezték, mert valóban nemes, jó szive volt. Különösen, ha szegény gyermeket látott, nyomban beszaladt nénikéjéhez és mindég kért valamit a szegények részére. Gyakran megtörtént, hogy a nénikéje nem volt a közelben, ilyenkor a bácsikájától kért valamit, csakhogy adhasson a szegényeknek.

Nem csoda tehát, ha jó hire volt a környéken Misikének s mindenki igyekezett valami örömet szerezni a derék kis fiunak.

A legnagyobb örömet mégis a nénikéje szerezte neki. Egyik nénikéje egy nagy sárkányt hozott neki Budapestről. Sárkányt, még pedig olyan sárkányt, amelyet nagyon, nagyon magasra lehetett felereszteni.

Misike boldog volt és tapsolt örömében. Ilyen érdekes játékról még nem is álmodozott, pedig már egyszer látott ilyen sárkányt a mezőn, ahol nagyobb fiucskák hangos kiáltozások között eresztették azt fel az ég felé.

Amikor megkapta Misike a játékot, nézte, forgatta és azon gondolkozott, hogyan is kell azzal elbánni, hogy felrepüljön ? Katica már nagy leányka volt s csakhamar a segitségére sietett.

Kimentek a kertbe s mialatt Misike a hosszu zsinegcsomót tartotta, Katica a cérnával ügyesen odakötötte a zsineget a sárkányhoz és készen volt minden. Most már csak ki kellett menni a rétre, ahol nincsenek fák, amelyekbe a sárkány megakadna — és felereszti a magasságba.

Képzelhetitek Misike örömét, amikor a sárkányt elengedte és ő futni kezdett, miközben egyre hosszabbra eresztette a zsineget.

Az idő is kedvezett Misikének. Gyenge szellő fujdogált, amely a magasba kapta a nagy sárkányt, amely lengett, himbálódzott, úszott a levegőben.

Misike arca kipirult a futásban, no meg a boldogságban. Katica mindég vele futott és egyre arra figyelt, hogy valahogy el ne bocsássa a zsineget, mert akkor a sárkány elrepült volna messze, messze a végtelenbe és akkor bizony hamar vége lett volna Misike örömének.

Amikor a szomszédok gyermekei meghallották, hogy Misikének sárkánya van, ők is kimentek a rétre és csodálkozva bámulták a magasságban repülő sárkányt. Misike észrevette, hogy az egyik kis fiu nagyon szeretne futni a sárkánnyal, odament hozzá és odaadta neki a zsineget és csak arra kérte, hogy vigyázzon reá, nehogy elengedje. A kis fiu hálás tekintetet vetett Misikére és boldogan futott ő is a sárkánnyal, aztán megköszönte és visszaadta neki.

Misikének, amint mondottam, jó szive volt és nem akart fájdalmat okozni a többi gyermeknek sem, azért sorba megengedte mindegyiknek, hogy fussanak egy kis ideig a sárkánnyal.

Igy teltek a napok. Misike és Katica szép egyetértésben játszottak nap-nap után a sárkánnyal és nagyon, nagyon boldogok voltak, hogy az ő örömükben részesültek azok a gyermekek is, akiknek nem volt módjukban olyan szép játékhoz jutni, mint nekik.

Vendégség lesz holnap Nyusziék házában,
Hordják nagy sietve a tejet mindnyájan.
Megbotlott egy nyuszi, aki legelől jött,
A szegényke olyan keservesen bőgött!

Vendégség nyusziéknál.

Farsangi mulatság volt az állatkertben. Nem az állatok mulattak, hanem az állatok etetői, a felügyelők, szolgák, meg a meghivott vendégek. Szólt a zene, s a táncosok vigan járták a friss csárdást, meg a többi jókedvü táncokat. Az állatkert vadjai és szelid állatjai figyelni kezdtek a muzsikaszóra és bizony nem egy ketrec lakója táncra emelgette lábát.

Különösen a kis medvék emelgették talpas lábaikat a muzsikaszóra.

A Nyuszikák elkeritett helyen hegyezték füleiket. Nem tudták kezdetben, hogy mi történhetett, mert ehhez a különös zenebonához nem igen voltak hozzászokva.

Az egyik kis ugrifüles kiszökött a helyéről és a muzsikaszó irányába tartott. Nem vette észre senki, hiszen a felügyelők mind a farsangi mulatságon voltak. Amikor a kis tapsifüles mindent látott és hallott, gyorsan visszairamodott Nyuszi pajtásaihoz és jókedvében bukfencet hányt a levegőben.

— Tyhü, de jókedvem támadt, gyerekek — és elmondta kis társainak, hogy mi mindent látott és hallott a mulatságon. Nyuszi mama, magasra hegyezve füleit, egy kis ideig gondolkozott, aztán mint aki okosat gondolt, igy szól a társasághoz.

— Mért ne rendezhetnénk mi is egy kis mulatságot. Egyedül vagyunk, minden felügyelet nélkül, uccu néki, szabad a vásár! . . .

Egy pillanat alatt elhatározták, hogy meghivják az állatkert összes Nyuszikáit, meg az összes tejivó állatokat és olyan tejivást rendeztek, hogy olyat még nem látott a világ. Egykettőre ruhákat, edényeket szereztek és elindultak a tej beszerzéséhez. Nem is kellett messze menniök, mert közvetlen közelükben ácsorogtak a tehenek, azok mellett pedig egy sziklán a kecskék és juhok legelésztek.

Nyuszi mama magára vette az egyik fejőleány ruháit és egyszerre csak kezdte fejni a teheneket.

A vödrök, dézsák és kannák egymásután teltek meg a

frissen fejt, habzó tejjel és a Nyuszi család boldogan cipelte a drága terhet egy nagy tisztás felé, ahol a tejlakomára már összejöttek a meghivott vendégek.

Nyuszi apó rámás csizmát és zsinóros nadrágot huzott magára és egyszerre két sajka tejet is cipelt a hátán. A vendégek már előre örültek a vig lakomának. Különösen a cicák nyaldosták már előre szájacskájukat, mert mi tagadás benne, annyi tejet már jó régen nem láttak maguk előtt.

Nyuszi apó egyre sürgette, pajtásait és mindegyiknek kiadta a parancsot, hogy mit csináljon. Sürgött, forgott mindegyik, egyik a tányérokat rakta sorjába, másik a nagy dézsában keverte a habzó tejet, a harmadik pedig hivogatta a vendégeket a nagy lakomára.

Már másodszor megfordultak a tejesfazékakkal és éppen pihenni akartak, amikor egy baleset zavarta meg a már-már kezdődő mulatságot. Az egyik tejhordó Nyuszika a nagy sietségben elesett és a sok finom tej mind a földre ömlött. Egész kis tejtócsa támadt Nyuszika körül és ő ott ült félig a tejbe mártva, mielőtt keserves sirásra fakadt. Lett erre nagy kacagás Nyusziék családjában. Egyik-másik a hasát tartotta nevettében, olyan nevetséges volt a jajveszékelő, tejben ülő Nyuszika. Mintha odaragadt volna, meg se mozdult szégyenében és butuskán bámult a többiekre, akik még incselkedtek vele, ahelyett, hogy megsajná'ták volna.

Ez a kis baleset késleltette a lakomát. A meghivott vendégek, de különösen a cicák már nagyon éhesek voltak és amikor meglátták Nyuszi körül a tejtócsát, odaszaladtak és mohón habzsolták a kiömlött tejet.

Nemsokára azután megkezdődött a nagy evés-ivás. A vendégek olyan mohón estek neki a tejnek, hogy meg se várták, hogy mindenkinek kiosszák a porcióját, hanem mindegyik egyszerre akarta bedugni a fejét a vödrökbe és fazekakba, ugy, hogy aztán emiatt volt a nagy felfordulás.

Egyik ide, a másik oda rángatta a tejesfazekakat és a mulatság azzal végződött, hogy az egész tej a földre ömlött, s a diszes vendégsereg a földről szürcsölgette a frissen fejt finom tejet.

Nyuszi mamája elment valahová,
Sürgős volt a dolga és elmaradt soká;
Nehogy Mackó koma Nyuszikát fölfalja,
Felkötötte őtet mamája egy gallyra.

Nyuszika kalandja.

Megint nyuszikáról mesélek nektek. Én udom, hogy ti nagyon szeretitek a kis nyuszikákat. Olyan kedves, szelid kis állatkák a nyuszikák, hogy igazán megérdemlik, hogy szeressétek őket.

Figyeljetek tehát ide gyermekek, elmesélem nektek, hogy milyen kalandja volt a minap egy kis nyuszikának Mackó komával. Ez a nyuszika egyedül élt nyuszika-mamájával egy erdei kis lakban, amelynek gazdája egy jó öreg erdőőr volt. Az erdőőr kora reggeltől késő estig az erdőben bolyongott, vigyázott, nehogy a rossz emberek kivágják a fiatal fácskákat, vagy egyéb kárt okozzanak az erdőben, amelyben sok vadállat is lakott.

Nyuszi-mama egyedül éldegélt kis nyuszikájával egy kis ólacskában, ahová az erdőőr minden reggel ennivalót készitett be kis nyulacskáinak, amelyeket a jó Istenke gondjaira bizott, éppen ugy kis házacskáját, ahova idegen hosszu idők óta nem tette be a lábát.

Nyuszi-mama egy ideig nyugodtan üldögélt fiacskájával. Nem bántotta semmi bánat, semmi bu és talán még hosszu ideig is eléldegélt volna ebben a békességben, ha valami meg nem zavarta volna a nyugalmát. Egy zivataros, sötét éjszakán valami különös morgást hallott az őrház közelében. Kezdetben nem is sejtette, hogy ki, vagy mi morog olyan félelmetesen, de egyszerre puskalövés remegtette meg a csendet. Nyuszi-mama behuzódott a föld-alatti rejtekhelyébe, odasimult kis fiacskájához és remegve várta a további eseményeket, de még jobban a reggelt. Akkor aztán megtudott mindent. Megtudta, hogy a gazdája egy nagy medvét lőtt a ház előtt, ahol a medve koma settenkedett.

Ettől a naptól kezdve nagyon félt nyuszi-mama, de még jobban féltette fiacskáját.

Történt pedig, hogy az erdőőr egy napon nem hozta el nekik

a mindennapi eledelt. Talán beteg volt, de az is lehet, hogy nem ment haza éjszakára és nyuszi-mama meg fiacskája nagyon megéhezett. Egy ideig csak várt, várt türelmesen, de mikor látta, hogy hiába minden, elhatározta, hogy kiszökik a házból és valami ennivalót keres magának, meg fiacskájának.

Igen ám, csakhogy nem tudta, hogy mit csináljon, hova rejtse el nyuszikáját, hogy valami baj ne érje. Egy kis ideig törte kis buksi fejét, aztán lábával a fejéhez kapott, mint akinek valami jó gondolata támadt — és hirtelen megfogta kis fiacskáját, felvitte egy fára és ottan egy galyra kötötte fel. Megparancsolta neki, hogy el ne mozduljon onnan addig, amig ő vissza nem jön jó, finom káposztalevéllel.

Nyuszika szót fogadott és szép csendben lógott a fán, akárcsak egy nagy érett, édes alma. Már vagy félórája függött a fa tetején, amikor egyszerre valami különös félelem vett erőt rajta. Ennek pedig az volt az oka, hogy amikor lenézett a magasból, egy emberi alakot látott közeledni. Első pillanatban azt hitte, hogy vándor közeledik feléje, de amikor egészen közel ért hozzája, egyszerre félni, remegni kezdett. Egészen jól látta, hogy az embernek vélt alak nem más, mint egy medve, amely észrevette őt a fán és sunyi tekintettel nézett reá. A kis remegő nyuszika, félelmében nem tudta, hogy mit csináljon. Mackó koma. felágaskodott és morogni kezdett. Eleinte lassan, alig hallható hangon, de később már hangosabban és dühösen.

Nagyon szerette volna elérni a kis nyusziká.t Egyre ágasdott, emelgette csizmás talpát, ugy tett, mintha táncolni akarna, pedig egyre magasabbra ugrándozott. Szerencsére hasztalan volt minden erőlködése, mert nem tudta elérni a himbálódzó nyuszikát. Egy ideig még mindent megpróbált Mackó koma, még hizelgő mormogással is csalogatta, hogy jőjjön le a fáról, Mackó koma lepényt is igért neki, de nyuszika nem hallgatott a szavára, mire Mackó koma dörögve, morogva elbaktatott. Néhány perccel később megérkezett nyuszi-mama, aki aggodalommal hallgatta végig kis fiacskájának kalandját, amely ilyen szerencsésen végződött.

Pistuka már úgy tud a puskával bánni,
Hogy tán oroszlánt is el birna találni!
Egy fiatal nyuszi vetődött a tájra,
No ez bizonyosan Pistuka prédája!

„Vadász Pista".

Mindenki csak igy nevezte Pistukát: „Vadász Pista". Meg is érdemelte ezt az elnevezést, mert Pistuka olyan ügyesen bánt a puskával, akárcsak egy igazi vadász. De nemcsak a puskával tudott bánni Pistuka, hanem annyira kedvelte a vadászatot, hogy sokszor félnapon keresztül is lesett valami vad madarat, vagy nyulat, amelyet aztán — szeretett volna lepuffantani.

Az olvasmányai is csupa vadászkaland volt és minden vágya és gondolata az volt, hogy egykor hires oroszlán vadász legyen belőle. A pajtásai eleinte kinevették, voltak olyan rossz gyermekek is, akik egyszerüen kigunyolták és ha találkoztak vele, azt kérdezték tőle:

— No, hogy vagy Vadász Pista? Lőttél-e már röptiben legyet?

Pistuka okos gyermek volt, nem sokat törődött ezekkel a fickókkal, hanem minden szabad idejét a céllövésre használta fel, — gondolván: — Egyszer csak mégis hires vadász lesz belőle és akkor mindenki csodálni fogja őt, még a Károly bácsija is, aki valamikor a főherceg vadásza volt.

Pistuka szülei azonban gyönyörködtek kis fiacskájukban. Különösen az édesapja, aki huszárkapitány volt és Pistukából katonát akart nevelni. Vett is neki mindenféle puskát, bodzabélgolyós puskától gummipuskáig. Természetesen nagyon vigyázott reá kezdetben, mindég mellette volt és csak akkor engedte szabadon célba lőni, amikor már jól tudta kezelni a puskáját. Már vagy két évig gyakorolta igy magát Pistuka, de még nem sikerült neki egyszer sem, hogy valami élő madárra vagy állatra lőhetett volna. Ennek pedig az volt az oka, hogy édesapja nem adott neki éles töltényt a puskájába.

Egy napon, a várva-várt pillanat is elkövetkezett: Pistuka a tizenkettedik születése napját ünnepelte. Sok, sok szép ajándékot

kapott, de a legszebbet mégis a nagybácsijától kapta, aki igy szólt hozzá:

— No Pistukám, most már nagy fiu vagy. Eddig elleneztem, ha puskát vettél a kezedbe, de mostan én magam adok egyet neked. Vigyázz, nehogy kárt tegyél magadban, vagy más valakiben — és ezzel egy gyönyörü vadászpuskát nyomott a kezébe.

Képzelhetitek, hogy mennyire örült Pistuka ennek az értékes ajándéknak, még aludni sem tudott izgalmában annyira várta a reggelt, amikor kipróbálhatja a puskáját.

Másnap már korán talpon volt. A vállára akasztotta uj vadászpuskáját és elindult az erdő irányába. Ott nem történhet semmi baj — gondolta magában, — kipróbálja a fegyverét, talán még szerencséje is lesz és lőni fog egy nyulacskát vagy őzikét.

Amikor az erdőbe ért, egy tisztáson megpihent egy nagy tölgyfa árnyékában, azután felkelt és igazi vadászmódra nézni, figyelni kezdett, minden neszre, minden zörrenésre, lövésre készen tartotta puskáját. Sokáig várt, várt, de egy-egy béka vagy gyikocskán kivül alig látott valamit. A madárkák ugyan vigan röpködtek a feje fölött, de azokra nem akart célozni, valami más, valami nagyobb állatra várt, lesett, lélekzetét is visszafojtva.

Ugy látszik nem várt hiába. Amint a bokrok felé nézett észrevette, hogy egy tapsifüles nyuszika közeledik a fa mellé és hátulsó lábára ágaskodva, bámul a tisztásra. Talán nem vette észre Pistukát, de az is lehetséges, hogy észrevette és még sem futott el előle.

Pistuka a fatörzs mögött előre hajolt, hogy jobban célba vehesse tapsifülest. Reszketett az izgatottságtól, hogy végre... most... elérte a célját és igazi vadász módjára, élő nyulat fog lőni. Már a ravaszra tette az ujját, már-már lőni akart... de abban a pillanatban lehanyatlott a karja. A nyuszika valahogy rátekintett, olyan kérő, olyan esdő tekintettel, mint aki az életéért könyörög és mit gondoltok gyermekek, mit csinált Pistuka?

Nem lőtt a nyuszikára, hanem boldogan hazasietett és elmesélte a vadászélményét.

Ez aztán a répa! Lakomának való,
Akkora, mint egy ház, lehet vagy száz kiló!
No ilyen nagy répa nincs a valóságban,
Nem látta ezt a sok Nyuszi, csak álmában.

Nyuszi apó álma.

Megint csak nyuszikákról mesélek nektek. Pedig már néhányszor meséltem róluk, de ezt az érdekes esetet el kell mesélnem, mert ilyet még sohasem hallottatok. Figyeljetek csak ide gyermekek.

A falu végén lakott egy szegény ember, akinek nem volt senkije. Sem felesége, sem gyermekei. Minden öröme abban tellett, hogy nyuszikat nevelt. Volt is neki egy egész csapat kis és nagy nyuszija. Ezeket ápolta, ezeket dédelgette. Igaz, hogy a nyuszikák egész nap egyedül, felügyelet nélkül voltak, mert a szegény ember dolgozni járt. Este azonban odaült a nyuszikái közé és játszadozott, beszélgetett velük, akárcsak a gyerekei lettek volna. Reggel mindég ennivalót adott nekik, s ezután nyugodtan ment a dolga után. Egy szép nyári napon a nyuszikák nagyon unatkoztak. Elhatározták tehát, hogy egy kissé kiruccannak a nagy veteményes kertbe és szétnéznek, vajjon nem tölthetnék-e el ottan kényelmesebben az időt, mint odahaza.

Nyuszi apó rendbe állitotta őket és a csapat élére állva, elindult velük a kertbe. Alig értek a kert elejére, Nyuszi apó kiadta a parancsot, hogy mindegyik nyuszi elfuthat egy kis időre és szétnézhet, hogy mi van a kertben finom ennivaló miből lehetne valamit hazavinni. Ő ezalatt a nagy botra támaszkodva, lesben állott, nehogy valami kellemetlen meglepetés érje őket.

Alig állt ott néhány pillanatig, az egyik kis nyuszi lélekszakadva vágtat Nyuszi apó felé és nagy izgalommal elmondja, hogy a kert közepében látott egy nagy répát, amelynek borzasztó nagy levelei vannak. Nyuszi apó jelt adott a többi nyuszinak és mind nekimentek a répalevélnek és vigan rági-

csálni kezdték. Talán meg is ették volna, ha az egyik nyuszi észre nem veszi, hogy ember közeledik a kert felé, mire uccu neki, mind szaladni kezdtek és elbujtak az istállóban. Nem is mertek előbujni, még este sem, amikor a gazdájuk megérkezett, mert attól féltek, hogy büntetésből majd nem kapnak ennivalót. Igy tehát elaludtak és aludtak mélyen egészen reggelig, amikor a gazda odaadta nekik az ennivalót.

Feltünt azonban a nyusziknak, hogy Nyuszi apó sokkal később ébredt, mint rendesen szokott felébredni. Mikor megkérdezték tőle, hogy miért volt olyan lusta, Nyuszi apó, piszszentett egyet s suttogva igy szólt a nyuszikákhoz :

— Nagyon szépet álmodtam gyerekek, olyan szépet és jót, hogy csak azt sajnálom, hogy az álmom nem teljesedett be. A kis nyuszik kérték apjukat, hogy mesélje el nekik az álmát, mire Nyuszi apó igy kezdte :

— Álmomban megint a nagy veteményes kertben voltam veletek. Egyszerre csak egy olyan nagy répára akadtam, mint egy ház és olyan gömbölyü volt, mint egy görögdinnye. Meg se tudtam mozditani, olyan nehéz volt. Ekkor ti mindnyájan a segitségemre siettetek. Egyik csapat húzta, a másk csapat tolta a nagy répát és még igy is nagyon nehezen tudtuk megmozditani. Pedig milyen szép volt, csak úgy csurgott utána a nyálunk, de hasztalan, nem boldogultunk vele.

— Már-már segitségért alkartam küldeni a szomszéd házba, nyuszi pajtásainkért, egyszerre csak hallom a gazdánknak a hangját és érzem, hogy néhányan átugráltatok rajtam és ekkor — felébredtem.

— Jaj de kár, jaj de kár, hogy ezt csak álmodtad, Nyuszi apó — motyogtak a nyuszikák, igazán nagy kár, milyen jó lenne, ha egyszer egy olyan nagy répánk lenne, mint amilyent álmodban láttál, bezzeg, akkor jól meghiznánk.

— Igazatok van, kis nyuszikáim, de mégis csak jobb, hogy ugy élünk, ahogy élünk, hiszen mindég van ennivalónk, a mi jó gazdánk gondoskodik rólunk és nem hagy éhezni bennünket.

Künn az állatkertben, a vasketrec mögött
Meglepetés támadt a nagy mackók között;
Egy kis mackó-babát dugtak be hozzájuk,
Nagy mackóknak ettől elállt szemük-szájuk!

Mackó urfi az állatkertben.

Gyurikának egy kis mackót vett az apukája. Kis, apró mackót, amely majdnem olyan volt, mint egy igazi, élő mackó. Gyurka szerette, dédelgette a kis Mackóját és egész napon játszadozott vele.

Gyurkának volt egy kis hugocskája, Mancika, aki eleinte nem nagyon kedvelte Mackót. Félt tőle. Még nagyon kis leányka volt, alig három éves és csak később barátkozott meg vele, amikor látta, hogy a kis medve nem bántja sem Gyurkát, sem pedig őtet.

Amig hideg tél volt, a két kis testvér a szobában játszadozott Mackóval, de tavasszal már sétálni mentek és a szabadban játszadoztak egyéb játékszerrel.

Mackó a szekrénybe került és bizony majdnem egy esztendő is elmult, amig Gyurka meg Mancika ujra elővette Mackó urfit.

Most még jobban megörültek neki, mert azóta már képeskönyvből is ismerték a Mackót, sőt egy izben élő Mackót is láttak az állatkertben.

Egy szép, meleg, nyári napon, Gyurka és Mancika elmentek az állatkertbe és magukkal vitték Mackót is. Elhatározták, hogy az élő Mackóknak megmutatják az ő Mackójukat is. Elmondták tervüket anyuskájuknak is, aki nem haragudott érte s ő maga is kiváncsi volt, vajjon az élő Mackók mit tesznek, ha meglátják az ő kis Mackójukat?

Az állatkertben, nagy vasrácsok mögött volt elkülönitve két Mackó. Az egyik kisebb, a mások nagyobb volt. Ha valaki feléjük közeledett, a nagyobbik rögtön hátulsó lábára állva, odatopogott a vasrács közelébe és nagy fejét jobbra, balra csóválta, várta, hogy valaki dobjon be neki valami ennivalót.

Bizony nagyon sokan dobtak be eledelt a Mackóknak. A kis Mackó ügyetlen volt és legtöbbször nem tudta elkapni a kiflivagy perecdarabokat, de azért a nagy Mackó nem ette el előle, hanem várt türelmesen, amig az ő szájába dobtak be valami enni-

valót. Amikor Gyurka meg Mancika a ketrechez értek, nem volt senki a közelükben. Anyuskájuk egy ismerőssel beszélgetett és nem vette észre, hogy a két kis gyermek egész közel ment a ketrechez és mielőtt valaki megakadályozta volna őket, a kis Mackót a rácson keresztül bedugták a ketrecbe és a szélén leültették.

Szerencsére nem történt semmi baj. A nagy Mackó két lábára ágaskodva. közeledett a rácshoz és amikor észrevette a rácsmellett üldögélő kis Mackót, nyájasan morogni kezdett, mintha örömének adott volna kifejezést.

Úgy látszik, a kisebb Mackó megértette, hogy mit morgott a Mackó tata, mert hirtelen ő is talpra ugrott, de nem mert előre menni, hanem medve tata háta mögé bujva, onnan pislogatott a kis Mackó társára.

Nézte, nézte egy ideig, olyan ismerős volt előtte. Morgott is hozzá és nagyon csodálkozott, hogy a kis, jövevény Mackó egy árva morgással, de még csak egy pislogással sem felel a szivélyes üdvözlésre.

Gyurka meg Mancika ezalatt kiváncsian lesték, hogy mi lesz a vége a dolognak, vajjon a nagy Mackó odamegy-e az ő kis Mackójukhoz és ha igen, mi lesz ezután?

Már, már aggódni kezdtek, hogy ha felismerik, hogy az ő Mackójuk nem igazi Mackó, haragjukban még széjjeltépik, s akkor vége, nekik nem lesz kis Mackójuk.

Gyurka éppen be akart nyúlni a rácson, hogy hirtelen kikapja a Mackóját a veszedelmes helyről, de Mancika nem engedte, félt, hogy még Gyurkát is megmarja az élő Mackó. Egy ideig igy töprengtek magukban és már-már sirásra fakadtak, mikor odaérkezett anyuskájuk, aki meglepetve látta, a kis Mackó milyen veszedelemben forog.

Nem sokáig gondolkozott, hanem egy gyors mozdulattal kikapta Mackót a ketrecből és odaadta Mancikának. A két gyermek boldogan ölelte át a kis Mackót és egyre csak azt mondogatták:

— Jaj de jó, hogy itt vagy, jaj de jó, hogy itt vagy. Sohse teszünk többé a nagy Mackó ketrecébe. Amikor elindultak a ketrectől, a két élő Mackó olyan különösen morgott, mintha sajnálták volna, hogy a kis Mackót elvitték tőlük.

Hogy télen hideg van, ezt tudja a Nyuszi,
Csak teteti magát, hogy ő alamuszi;
Lám, a nyár közepén guritotta a fát
Haza az erdőből a nagy Nyuszi család.

A szorgalmas nyuszi család.

Zimankós, hideg tél volt. Az emberek és állatok fáztak, dideregtek. Csak azok nem szenvedtek a hidegtől, akik elég okosak, előrelátók voltak és még ősszel gondoskodtak a téli fütőanyagról.

Még a szegény emberek sem feledkeztek meg erről a szokásról, ősszel elmentek az erdőbe, ahol fát, száraz galyat, fatuskókat gyűjtöttek és felhalmozták a közeledő hideg téli napokra. Még a kis erdei és mezei állatok is hordtak mindenféle lim-lomot az oduikba, nehogy szenvedjenek a hidegtől.

Egy forró nyári délután a mezei nyulacskák gyülésre jöttek össze, hogy egyet-mást megbeszéljenek maguk között. A legidősebb nyul-apó vezette a gyülést és amikor a kis nyuszikák csendben maradtak, nyul-apó a középre ugrott és a következőket mondotta:

— Most pedig ide figyeljetek nyuszikáim! Én vagyok a legidősebb köztetek, tehát nekem kell gondoskodnom rólatok, nemcsak mostan, hanem a bekövetkező időkre is. Ti még nagyon fiatalok, tehát tapasztalatlanok vagytok és csak a mával törődtök, nem gondoltok arra, hogy mi lesz holnap, vagyis nem gondoltok a jövőre. Nem gondoltok arra, hogy mi lesz velünk télen, amikor hó borit mindent és mi fagyoskodnánk, ha nem gondoskodunk élelemről és fütőanyagról. Azt tanácsolom tehát nektek, hogy legyünk előrelátók és már mostan, a meleg nyári napokon szerezzünk be téli fütőanyagot és gyüjtsünk elegendő ennivalót, éppen ugy, mint a szorgalmas kis hangyák, akik sohasem szenvednek a téli hónapok alatt, mert mindent előre szereznek be maguknak.

A kis nyuszikák helyeslően bólogatták fejüket és mind egyszerre kiáltották nyul-apó felé:

— Ugy legyen! . . . Ugy legyen! . . .

A következő pillanatban már mind készen állottak, hogy el-

mennek az erdőbe fát szedni a téli hónapokra. Nyul-apó a csapat élére állott és megindult a lelkes sereg az erdő irányába. Amint mentek, mendegéltek, az erdő egyik tisztásán egy levágott nagy fatörzset pillantottak meg. Hangos „Hurrá!" — kiáltással körülvették a fatörzset és nézegették jobbról, balra, elölről, hátulról és próbálgatták, vajjon eltudják-e mozditani a helyéről.

Hasztalan volt minden erőlködésük, a fatörzset meg sem tudták mozditani és ezért mindannyian szomorkodni kezdtek.

Nyul-apó ekkor megint a csoport közepére ugrott és hangosan felkiáltott:

— Nem oda Buda! — Gyerekek! Tanuljátok már meg azt az okos közmondást, hogy: Többet észszel, mint erővel. Ezután, megmagyarázta a kis nyugtalan vérü nyusziknak, hogy egyszerre, egyesült erővel kell hozzálátni a munkához és akkor minden ugy fog sikerülni, mint ahogyan akarják.

Ezután két oszlopba állitotta nyuszikat, egyik oszlopot a fatörzs egyik végére, a másikat, a másik végére vezényelte, miután ő a fatörzs elé állott és onnan irányitotta az egész munkálatot.

— No, most vigyázzatok! Ha azt mondom: Hó-rukk! akkor feküdjetek neki a fának, egyik a másikat tolja és meglátjátok, hogy jól sikerül minden.

Az egész nyuszi család azután ugy tett, ahogy nyul-apó megmagyarázta. Neki dültek a fatörzsnek, egyik a másikat tolta és csodák-csodája, a fatörzs megmozdult.

— Hó-rukk! . . . Hó-rukk! . . . vezényelte egyre nyul-apó és a nyuszikák teljes erejükből tolták, guritották a fát, mely a lejtős uton szépen gurult előre.

Mindegyik nyuszi teljes erejéből dolgozott, majd megszakadtak a nehéz munkában, de azért nem hagyták abba, hanem nyul-apó vezényszavára nekifeküdtek a fatörzsnek, melyet ilyenformán estére haza guritottak.

Amikor megérkeztek, letörülték magukról az izzadságot és vigan falatozni kezdtek. Vacsora után nyul-apó megköszönte nyuszi családnak a buzgóságát, azután szépen pihenni tértek és egész éjjel nyugodtan aludtak.

Levevősdi játék, ez se az utolsó!
Csak cérna kell hozzá, tehát nagyon olcsó;
Bandika, Margitka sokszor órahosszat
Ezzel a cérnával el-elszórakoznak.

„Levevősdi".

Nem nagyon szeretitek az esőt ugy-e gyerekek. Én tudom, hogy nem szeretitek, mert akkor nem lehet sétálni, de játszani sem a szabadban. Pedig minden gyermeknek az a legnagyobb öröme, ha az erdőben, mezőn, vagy legalább is az udvaron játszhat.

De ne gondoljátok ám, hogy a felnőttek sem szeretik az esőt, különösen akkor, amikor az esőre nagy szüksége van a termőföldnek. Eső nélkül nem teremne semmiféle vetemény és nagy inség és szomoruság lenne. Az eső a földben termő vetemények éltetője, maga az áldás, az emberiség jóltevője. Az igaz, hogy a tulsok eső gyakran ártalmas és sok-sok kárt okoz, de a jó Istenke a legtöbbször akkor ad esőt, amikor éppen szükség van reája.

Bandika és Margitka nem nagyon szerette az esőt, még akkor sem, ha annak jótékony hatása volt a termésre. Ők még fiatal és tudatlan gyermekek voltak és azt szerették volna, ha mindig szép idő van és lehet a szabadban sétálni és játszadozni.

Az anyuskájuk azonban gondosan nevelte őket s ő tudta, hogy bizony nem lehet mindég szép, napsugaras idő, ezért gondoskodott róla, hogy a gyermekek a csunya, zimankós vagy esős időben se unatkozzanak és a szobában megtalálják a maguk szórakozását. Megtanitotta őket mindenféle társas- és türelmi játékra, olyanokra, amelyekkel a szobában is szórakozhatnak. Történt pedig egyik borus, esős délután, hogy Bandika és Margitka édesanyjának el kellett menni hazulról. Meglátogatni egy beteg barátnőjét, akit nagyon szeretett.

Két kis gyermekének tehát azt a tanácsot adta, hogy amig ő távol lesz a házból játszanak valami türelmi játékot, elsősorban, levevősdit.

Tudjátok milyen ez a levevősdi játék? Azt hiszem, hogy tudjátok. Hiszen a legtöbb gyermek ismeri ezt a kedves szórakoztató

játékot. Nagyon olcsó játék, nem kell hozzá csak egy kis cérna, vagy vékony zsineg, no meg egy kis ügyesség és — türelem.

Olyan szép és érdekes figurákat lehet formálni a cérnából vagy zsinegből, mintha csak valami érdekes rajz lenne.

Az egyik gyermek tartja a cérnát, a másik ügyesen leveszi és ennek a kezén már uj, még szebb formája lesz a cérnának.

Bandika és Margitka szót fogadtak anyukájuknak és levevősdit játszottak. Margitka leült egy nagy karosszékbe, Bandika pedig egy kis széken ült vele szemben és megkezdődött a szórakoztató levevősdi játék.

Ha láttátok volna ezt a két gyermeket, hogy milyen türelmesen és figyelemmel vették le egymás kezéről a cérnát, bizonyára megdicsértétek volna őket.

Nem volt köztük semmiféle ellenkezés, mindegyik arra vigyázott, hogy mennél szebb és érdekesebb forma alakuljon a másik kezéről levett cérnának. Majdnem két óráig szórakozott igy Margitka meg Bandika és észre se vették, hogy már-már esteledik és ők még mindig nem kaptak uzsonnát.

Nem sirtak, nem is panaszkodtak, mint sok rossz gyermek, hanem türelmesen megvárták édesanyjukat, aki a nagy eső miatt nem tudott uzsonnaidőre hazajönni.

Türelmességükért és jóságukért aztán meg is kapták a megérdemelt jutalmat. Amikor anyukájuk hazaérkezett, azonnal félbeszakitották a játékot és illedelmesen megcsókolták anyukájukat és várták, hogy mit fognak kapni uzsonnára.

Nagy volt az örömük és a meglepetésük. Édesanyjuk egy kis csomagot vett elő, felbontotta és mindkét gyermekének egy-egy szelet csokoládés tortát nyujtott át

— De majd csak a kávé után egyétek meg a tortát gyerekek — mondta szeretettel anyuskájuk és megcsókolta gyermekeit.

Margitka és Bandika ugy is tett, ahogy anyuskájuk akarta. Először megitták a kávéjukat és csak aztánették meg a csokoládés tortát, amelyből még másnap délben is kaptak egy-egy szeletet.

Ez a kis Magduska olyan áldott lélek,
Hogy róla, gyerekek, példát vehetnének!
Eső érte utól a mezőn sétálva,
De ő csak a szegény kis Bodrit sajnálta.

Magduska bánata.

Magduska árva gyermek volt. Nem volt senkije a világon. Édesapja elesett a harctéren, anyuskája azután később bánatában meghalt. Bizony Magduska egyedül maradt, pedig akkor még csak két esztendős csöppség volt.

A jó Istenke azonban nem hagyta el az árva kis leánykát. Gondoskodott róla és uj szülőket adott neki, jó szivű nevelő-szülőket, akik Magduskát magukhoz vették és — mert nekik nem volt gyermekük — ugy gondoskodtak róla, akárcsak az igazi szülők.

Magduska nem is tudta, hogy ő árvaságra jutott, hiszen, — mint mondottam — ő még csak két esztendős volt, amikor szülei egyedül hagyták őtet. A nevelő-szülői titkolták is Magduskától árvaságát és valósággal dédelgették, kényeztették s mindennel ellátták, amit csak a szeme-szája megkivánt. Annyi játéka és ruhája volt, hogy még elhunyt szülei sem vettek volna neki többet.

Magduska mégis szomoru volt. Nem volt olyan jókedvü, mint a többi gyermek és mintha megérezte volna kicsi szive, hogy neki meghaltak a szülei.

Nem is igen kereste a gyermekek társaságát, inkább egyedül szeretett lenni és játszadozni. Csak két jó pajtása volt: a kis Bodri kutya, meg egy aranyhaju kis porcellánbaba. Ezeknek a társaságában töltötte el idejét és hacsak nevelő-anyja nem vitte sétálni, rendesen egyedül volt.

Egy verőfényes délután sétálni ment Magduska. Nevelő-anyjának dolga volt a városban és igy egyedül utnak indult a mezőre. Magával vitte a porcellánbabáját, egy kis kocsiba fektetve és Bodrit, az ő leghűségesebb pajtását.

Hogy milyen gondos kis leányka volt Magduska, ezt abból is láthatjuk, hogy esernyőt is vitt magával, ha netalán az eső esnék, ne legyen vizes a ruhája.

Igy ment, mendegélt a pázsitos mezőn, amikor észrevette, hogy beborult az égboltozat és néhány perc mulva megeredt az eső.

Gyorsan kinyitotta az esernyőjét, amely alatt ő nem ázott meg, de annál nagyobb volt Magduska bánata, amikor látta Bodri kutyát, meg a porcellánbabát, fázni a hidegben, ázni az esőben.

Olyan szomoruan, olyan bánatosan nézett Magduska kutyuskájára, hogy szinte Bodri kutya is megsajnálta. Ugy szerette volna megmondani kis gazdasszonyának, hogy hát ő nem fázik és nem árt neki olyan nagyon ez az eső, megszokta ő már az időjárást, tehát ő érette ne aggódjék Magduska.

Az igaz, hogy Bodri ezt csak hálás tekintetével árulta el, de Magduska nem értett semmit sem belőle és bizony, bizony nagyon szomorkodott. Szerencsére nem sokáig vott oka Magduskának a busulásra. Az eső lassanként elállt és ujra ragyogó napsugár szóródot a mezőre, ahol Magduska kedvenceivel sétálgatott.

Amikor már közeledett az este, megfordult a séta utján és hazafelé igyekezett. Bodri kutya vigan csaholva ugrándozott körülötte és hálásan nézett a kis leányra, mintha megköszönné azt a sok jót, amit Magduska elkövetett vele.

De a kis árva leány is megérezte a kutya ragaszkodássát, lehajolt hozzája, megsimogatta és megtörülgette az esőtől nedves szőrét. Amikor hazaértek, Magduska elmondta nevelő-anyjának, hogy megáztak egy kicsit, de nagyobb baj nem történt.

A nevelő-anyja megvigasztalta és megdicsérte, mert vitt magával esernyőt, egyuttal nagy örömet is szerzett Magduskának, mert hozott a városból egy igen nagy hajas-babát, sokkal nagyobbat, mint eddig volt — Magduskának. Ez az ajándék aztán felviditotta a kis árva leányt, azután jó hosszu ideig nem szomorkodott, hanem nevetgélt, mint a többi boldog, gondtalanul élő gyermek.

Róka koma éhes, egy kis nyúlpecsenye,
Gondolja magában: de nagyon jo lenne!
De Nyuszi résen van, meglepni nem lehet,
Igy hát Róka koma nyúlhúst ma nem ehet.

A póruljárt róka koma.

Róka koma mélyen elgondolkodva baktatott a hegy aljában elterülő völgyben. Jobbra-balra meg ezalatt szimatolt. Valami huncutságon törte a fejét, mert nagyon ravaszul pislogott a szeme. Ünneplő ruhában volt öltözve, mert lakomára volt meghiva medve pajtáshoz. A meghivás azonban ugy szólt:

— Ha hoztok, esztek.

Ezért járt-kelt nagy busan róka koma. Szeretett volna elmenni a lakomára, de üres kézzel nem mehetett.

— Legalább egy tyukot, vagy kacsát tudnék szerezni, az is elegendő volna, — gondolta magában, de hasztalan törte ravasz fejét, nem tudott kisütni semmit a világon.

Már-már lemondott arró, hogy elmegy a lakomára, amikor eszébe jutott, hogy a nyulat is meghivta medve pajtás. Tudta, hogy ennek is azon az uton kell mennie, amelyiken ő halad és egyszerre pokoli ötlete támadt:

Arra gondolt, hogy valami ügyes ravaszsággal becsalogatja nyuszit a hegyek közé, ahol senkisem látja őket s ottan megfojtja és azt fogja mondani a vendégeknek, hogy ugy holtan találta szegény nyuszikát és ezért hozta magával a lakomára. Ezt nem fogja rossz néven venni senkisem és ő eleget tett a meghivás feltételeinek.

Nagyon tetszett róka komának az az alattomos, gonosz terve, most már csak a terv megvalósitása volt hátra.

Egy ideig nézett jobbra-balra, figyelte az utat, amerre nyuszinak jönnie kellett. Már elmult vagy félóra is, de nyuszi még nem jött.

Róka koma türelmetlenkedni kezdett, mert egy pillanatra arra is gondolt, hogy hátha a fürge nyuszi már hamarább elment és akkor a gonosz terve meghiusult.

Már éppen szomoruan távozni akart arról a helyről, amikor a távolban megpillantotta nyuszi pajtást, aki ugyancsak ünneplő ruhába bujt és füleit hegyezve óvatosan ment a medvéhez, lakomára. A ravasz róka hátat forditott nyuszinak, nehogy ez megijedjen tőle és várta, hogy egész közel jőjjön hozzája, amikor aztán majd megszólithatja.

Ugy is történt. Nyuszi pajtás óvatosan ballagott a róka koma háta mögött. Amikor már egész közel ért hozzá, a ravasz róka hirtelen megfordult és nagyon udvariasan és hizelgően igy szólt a mit sem sejtő nyuszihoz:

— Nem is hittem, hogy ilyen nagy szerencsében lesz ma részem, kedves nyuszi pajtás. Boldognak érzem magamat, hogy veled találkoztam. Ha nem csalódom, te is medve pajtáshoz igyekszel, arra a nagy lakomára, amelyikre engem is meghivott az én kedves komám. Gyönyörü, tiszta ruhád és még szebb gallérod elárulja, hogy vendégségbe mész, oda, ahova én megyek. Milyen szép, milyen bátor legény lehetsz te pajtás, ha csak igy egyedül, minden kiséret nélkül mész ezen a veszedelemes helyen, ahol a farkassal is találkozhatsz. Pedig farkas koma, most nagyon haragos kedvében van, mert őt nem hivta meg medve koma a nagy lakomára.

— Igazán, nem? — kérdezte félénken nyuszi. Hát aztán mért nem hivta meg őtet is a lakomára?

— Hát csak azért, pajtás, mert medve koma attól fél, hogy farkas koma olyan éhesen jönne oda, hogy éhségében néhány vendéget is fölfalna elevenen. Nyuszika megberzengett e szavak hallatára, arra gondolt, hogy talán éppen ő lenne az a szerencsétlen vendég, akit farkas koma felfalna éhségében.

Tovább nem füzhette gondolatait, mert róka koma e szavakkal fordult hozzá:

— Ha nem akarod, hogy baj érjen az uton, tartsunk együtt, én majd megvédelmezlek akárki fiától is, még ha az farkas koma is lenne. Gyere, menjünk erre a hegyek irányában, az igaz, hogy arra hosszabb az ut, de biztosabb. Nyuszi pajtás észrevette, hogy róka koma tőrbe akarja őt csalni, azért ugy tett, mintha hinne a ravasz rókának és elindult vele egy darabig. Amikor azonban egy keresztuthoz értek, nyuszi pajtás hirtelen megfordult és nyulsebességgel eliramodott, otthagyta egyedül az álmélkodó rókát. Mikor róka koma magához tért álmélkodásából, nyuszinak már hire-hamva sem volt.

Ez volt az első eset, hogy a butuskának vélt nyuszi kifogott a róka ravaszságán.

Ide jertek fiuk, ide jertek lányok
Szépet, érdekeset, bizony csak itt láttok.
Mindjárt megkezdődik a nagy előadás,
Lesz utána tudom, nevetés, tapsolás.

Paprika Jancsi szinház.

Csinna-dratta, bum, bum, bum! Fiuk, leányok, asszonyok, emberek, ide gyertek, ide siessetek! Mindjárt kezdődik a nagy diszelőadás. Aki szépet, jót és érdekeset akar látni, ide jöjjön a Paprika Jancsi szinházba! Aki nevetni, kacagni, vagy talán sirni akar, az is siessen, váltsa meg a jegyét a pénztárnál, mert már is kezdődik az előadás.

Csinna-dratta, bum, bum, bum! Tudjátok-e gyerekek, hogy ki szónokolt ilyen ékesen? A kis Lacika, aki ott állott a függöny előtt, nagy dob lógott a nyakában és vezénylő pálcát tartott a kezében.

A legkomolyabban mondom, hogy Lacika volt az az okos fiu. Pedig még csak négy éves volt, de már is olyan okos gyermeknek ismerték, hogy sok idősebb gyermek is tanulhatott volna tőle. Születése napjára kapta Lacika a Paprika Jancsi szinházat, melyet a gyermekszobában állitott fel és oda hivogatta a kis barátait, ismerőseit.

Mikor már volt publikum a szinházban, megkezdődött az előadás. Paprika Jancsi, meg Vitéz László egy zsinór-rántásra előbukkantak és ilyenformán kezdték meg a viaskodást:

— No, hát végre megfogtalak!

— Micsoda? engem fogtál meg?

— Hát kit fogtam volna meg, ha nem téged?

— Engem? engem fogtál meg? Talán én fogtalak meg téged?

— Ne bolondozz László!

— Nem én bolondozok, te bolondozol Jancsi.

— Már mint én? Dehogy. Te bolondozol László! De hogy véget vessek a bolondozásnak. Nesze, itt van! . . . Piff . . . puff! Csak a fejét, hogy meg ne sántuljon !

E párbeszéd után Paprika Jancsi megakarta fogni Vitéz Lászlót, de az ügyesebb volt, megragadta Jancsit és a bottal jókat suhintott reá, miközben egyre azt kiabálta: Csihi-puhi, csihi-puhi! puff! . . . . puff! . . . puff! . . . .

— Ennek már a fele se tréfa! — siránkozott Paprika Jancsi, — hiszen te még egy kicsit agyon is vernél, ha hagynám magamat.

— Hát ne hagyd magadat! — vágott vissza Vitéz László. — Én nem kértelek, hogy hagyd ütni magadat. Most mutasd meg ki a legény a csárdában?

Paprika Jancsi nem birta tovább el az ütlegeléseket és lehajtotta a fejét a szinpad deszkájára, ahol Vitéz László még egyszer-kétszer megmángorolta szegény Jancsi vékony nyakát.

A gyermekek egy része nevetett, de voltak olyanok is, akik sajnálták szegény Paprika Jancsit és felkiáltottak Vitéz Lászlóhoz a szinpadra:

— Jaj, ne bántsd már szegény Jancsit, ne bántsd, hiszen már meghalt.

— Igazán, meghalt? tréfálkozott Vitéz László. — Dehogy is halt meg, majd meglátjátok, hogy nincsen semmi baja Jancsikának, mindjárt rendelek neki egy libacombot.

Erre aztán mindegyik gyermek kacagni kezdett, még azok is, akik az imént nagyon sajnálták Paprika Jancsit.

Az első jelenetet megtapsolták a gyermekek és Lacika büszkén jött ki a függöny elé, belecsapott a dobjába és hangosan kiáltotta:

— Csinna-dratta! bum, bum, bum! Most következik a második jelenet, de aki most sirni merészel, azt Vitéz Lászlóval kivezettetem és holnapig nem teheti be ide lábát.

— Éljen! éljen! — kiáltottak közbe a gyermekek. — Nem fogunk sirni, tapsolni fogunk, majd meglátod Lacika, csak lássuk már a második jelenetet.

Lacika erre a függöny mögé bujt, meghuzott egy zsinórt és a következő pillanatban megint megjelent Paprika Jancsi, de csak egyedül és igy szólt:

— Szervusztok gyerekek! Látjátok, megint itt vagyok. Nem történt nekem semmi bajom, csak nagyon éhes voltam. Azóta megettem két libacombot, meg egy borju pörköltet és meglátjátok, hogy most én leszek az erősebb. Sohse féltsetek engemet. Vitézebb vagyok én Vitéz Lászlónál, csakhogy eddig ezt senki sem tudta.

— Mit mondtál, Te, hékás? — kérdezte dörgő hangon a hirtelen felbukkanó Vitéz László. — Mit kuruttyolsz te itt össze-vissza?

Hogy te erősebb volnál mint én, aki a hétfejü sárkányt is agyonvertem. Előre hát fickó, ha kedves az életed.

A kis gyermekek megijedtek, mert azt hitték, hogy most menten agyon üti Vitéz László Paprika Jancsit.

De tudjátok-e, hogy mi történt? Vitéz László odacsuszott Paprika Jancsihoz, egyik kezével megfogta a fülét, a másikkal megcirógatta, aztán átölelte és össze-vissza csókolta.

— Éljen! éljen! Vitéz László! — kiáltottak a gyermekek és alaposan megtapsolták a nemes szivü Vitéz Lászlót.

Paprika Jancsi meg nem hitt a szemeinek, azt gondolta, hogy álmodik. Ő csattanós pofonokat várt és helyette puszikat kapott. Egyszerre megint jó kedve támadt és odafordult Vitéz Lászlóhoz és ezt kérdezte tőle:

— Nem haraptad le az orrom? Azt hiszem leharaptad, mert nem érzek vele semmit. Ugy-e gyerekek leharapta? Ugy-e, hogy nincs már orrom?

— De van, megvan az orrod! — feleltek hangosan a gyerekek és ujra egy jót nevettek a bolondos Paprika Jancsin.

Vitéz László azonban nem szerette, ha más valaki tréfát üzött belőle és azért pálcájával egy nagyot suhintott a levegőben s rákiáltott Paprika Jancsira:

— Eddig még nem haraptam le az orrod, de ha sokat mókázol, még a füledből is kocsonyát csinálok.

— Tyü, de szeretem a kocsonyát, László pajtás, gyere már ide és csinálj belőlem kocsonyát, legalább egyszer az életben jóllakom kocsonyával. Majd nektek is adok gyerekek, ha jók lesztek.

— De most már elég legyen! — pattant fel ujból Vitéz László és megfogta Paprika Jancsit, levitte a függöny alá, ahol aztán szépen maga mellett leültette a földre.

A gyermekek tapsoltak, éljeneztek, ekkor ismét Lacika jött a függöny elé, dobolni kezdett és igy bucsuzott el kis vendégeitől:

Köszönöm, hogy eljöttetek,
De már mostan elmenjetek.
Elég volt ez, bizony mára
Folytatom majd nemsokára.

SZÉCHENYI KÖNYV

OSZK

